

Szalézi Értesítő 2013/4

DON BOSCO
SZALÉZIAK

SZÁZ ÉVE
MAGYARORSZÁGON

BOLDOG

BOLDOGGÁ AVATÁS

Interjú Marek Chrzannal
**KICSI, DE BÁTOR
TARTOMÁNY**

ÖRÖKFOGADALOM

Fotó: KOVÁCS Attila, MTI

APOSTOLI LEVÉL

Elfogadva testvérünk, Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek, valamint sok más püspök testvérünk és számos hívő kérését, és miután megkaptuk a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjának véleményét, apostoli tekintélyünknel fogva megengedjük, hogy Isten Szolgája, Tiszteletreméltó Sándor István vértanú, a Szalézi Társaság örökfogadalmas szerzetes testvére, az ifjúság hitoktatója, és az öröm pedagógiájának példamutató nevelője, mostantól kezdve a Boldog nevet viselje, és hogy ünnepét megtarthassák a jogban előírt módon és helyen, minden év június 8-án, mennyei születésének napján.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Kelt Rómában, Szent Péter székénél,
október 7-én az Úr 2013. esztendejében,
pápaságunk első évében.

Ferenc pápa

Kedves Barátaink! Don Bosco Atyánk tisztelői!

Amikor 2002-ben megkezdődött Sándor István szalézi testvér boldoggáavatási eljárása, a cél még nagyon távolinak tűnt. Amikor 2007-ben, az egyházmegyei szakasz lezárultával az akkori posztulátor Rómába vitte a vértanúságát, életszentségét igazoló aktákat, akkor is úgy éreztük, hogy még sok idő van hátra.

Közel hat év telt el azóta, és most azazal szembesülünk, hogy a Szentatya Sándor Istvánt kiválasztotta arra, hogy a mai korban mindenkinek a példaképe és bátorítója legyen. Kicsit mi, magyar szaléziak is megdöbbenünk, hogy ilyen gyorsan végbement az oltárra emelés folyamata. Centenárium ünnepségünk igazi fénypontja ez!

De mit is üzen nekünk Sándor István? Ha csak felületes szemlélői vagyunk az életének, akkor azt mondjuk: kitartott a hite mellett, hűséges volt Krisztushoz egy nehéz korban, amikor sokan elfogadták a kompromisszumot.

Mai gondolkodásunk nem érti meg a vértanút. Miért nem keresett más megoldást? Biztos, hogy csak így élhette meg a hűséget? Ugyanakkor általános jelenség, hogy korunkban bálványozzák a kalandfilmek hőseit. Mi a különbség? A filmhősök mindig zajos sikert aratnak és a történet végén győztesen távoznak. A vértanú meghal. Igaz, hogy lelkesítő az ő példája is, de úgy érezzük, nem követhető. Mert a halál lehet felemelő, de nem sikeres.

Boldog Sándor Istvánt példaként állítjuk a fiatalok elé, de ne feledjük, hogy neki is volt példaképe: Don Bosco. Ő úgy akart élni, imádkozni és nevelni, tanítani, ahogyan atyja és mestere tette. Mit jelentett számára Don Bosco lelkiületével élni? Sándor István vértanúsága azt mutatja, hogy a mindennapok hűségében megélt lelki élet készít elő a nehéz helyzetekben, kísér-

tésekben a szilárd állhatatosságot. A kicsi dolgokban, napi munkában megvalósuló elkötelezettsége a fiatalok mellett készítette fel, erősítette meg a lelkét a vértanúságra. Nem akart kevesebbet, mint Don Bosco: Krisztust adni a fiataloknak. Ezt szalézi lélekkel két féle módon is megtehetjük. Elhozzuk a fiatalokat Krisztushoz – ez a katekézis és liturgia iránya, amit ministránsvezetőként, sekrestyéseként, hitoktatóként követett. De szeretnénk Krisztust el is vinni a fiatalokhoz: a mindennapok, a tanulás és a munka világába. Ezt szolgálta Sándor István a nyomdász szakma tanítójaként, kollégiumi nevelőként, az oratóriumban és a KIOE csoportokat vezetve. Nem csak egyszer, egy hősi pillanatban döntött a magyar fiatalok mellett, hanem szerzetesi élete minden imádságában és minden munkájában.

Don Bosco a szaléziaktól nem kér semmilyen különleges aszketikus gyakorlatot, de azt kéri, hogy derűvel fogadják el a nehézségeket. Ne siránkozzanak a kor nehézségein, ne morgolódjanak az élet megpróbáltatásai között, hanem mindig a fiatalok ügyét nézzék és csak ez számítson. Sándor István útja Bosco Szent János atyai tanítását váltotta tettekre. Nem tekintette önmaga sorsát, minden törekvése a fiaié volt. Végül is: ez a karizmánk alapja.

Sándor István vértanúságának a kulcsa tehát a szalézi lelkiség alappilléreinek áttetsző megélésében rejlik, így ő mindenkor példaképünk lehet Don Bosco útján. Bízunk benne, hogy példája tanít és megerősít bennünket, a mai fiatalokat pedig vonzza és lelkesíti a szalézi úton.

*P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök*

Rendkívüli vizitáció

Szeptember hónapban a tartományba látogatott az Észak-Európa régió felelőse, Marek Chrzan atya.

Szalézi Családi Nap

A szalézi munkatársak centenáriumi programja szeptember 28-án az óbudai Fő téren.

Szalézi sziget

Októberben a jezsuita Párbeszéd Házában lévő Loyola Cafében kiállítás és előadások a szaléziakról.

Don Bosco Akadémia

Október 8-án Hólvényi György államtitkár volt Ábrahám Béla atya beszélgetőpartner a az ÖKK-ban.

Szalézi testvérek találkozója

Pélföldszentkereszt október 17-19. fogadta a szalézi szerzetes testvéreket.

A szalézi rendfőnök látogatása

Október 18–21. között meglátogatta a magyar szaléziakat don Pascual Chávez rendfőnök, Don Bosco kilencedik utóda.

Boldoggá avatás

Sándor István boldoggá avatása október 19-én a budapesti Szent István-bazilika előtti téren, délután a Fiatalok Ünnepe a Körcsarnokban. Szolnokon a város Ságvári Endre körútját Sándor István körútra nevezik át.

Emléktábla elhelyezése

Szolnokon október 25-én emléktáblát helyeztek el annak a középiskolának a bejáratánál, ahol Sándor István 1928 és 1931 között tanult.

Ünnepi mise

Szolnokon a Főplébánia templomban október 26-án, Boldog Sándor István születésének 99. évfordulóján ünnepi misét mutatott be Havasi József korábbi tartományfőnök.

Sándor István-napok

Rómában november 4-én kezdődik a megemlékezés.

A letelepedés 100 éve történt

November 6-án a szaléziak magyarországi letelepedésének századik évfordulója Pélföldszentkeresztben.

Őszi animátor találkozó

A nyergesújfalvai Szalézi-Irinyi Középiskola ad otthont november 8–10. között az animátorok őszi találkozásának.

KIÁLLÍTÁSOK:

„Utolsókból lesznek az elsők – A szalézi csoda” („dobozos”) ifjúsági kiállítás október 20-ig Újpesten, október 24-től november 30-ig Kazincbarcikán a látható.

„Jókedv rendje – Szaléziak, Sándor István közössége” Szolnokon a Damjanich János Múzeumban október 10-től november 10-ig tekinthető meg a kiállítás.

Boldoggá avatás

Október 19-én, szombaton délelőtt a budapesti Szent István-bazilika előtti téren került sor Sándor István vértanú, szalézi testvér boldoggá avatására. Büszkén mondhatjuk, hogy az egész világ a kis Magyarországra és benne a legkisebb szalézi tartományra figyelt ezekben a percekben.

„Sándor István szalézi szerzetesi hivatásához élete árán is hűséges volt. Megrendülten állunk a koncepció per áldozata előtt, akit hamis vádak alapján megkínoztak, halálra ítélték és kivégeztek” – mondta Erdő Péter bíboros a boldoggáavatási szentmisén.

Angelo Amato bíboros, a Szenttéavatási Ügyek Kongregációja prefektusának üzenete:

Sándor István szalézi szerzetes (akinek a neve emlékeztet az első keresztény vértanúra) mai boldoggá avatása ajándék a Szentháromság egy Istennek, a magyar nemzetnek, a Szalézi Társaságnak és az egész Egyháznak. A vértanúk úgy ragyognak, mint csillagok a sötét égen, hogy megvilágítsák a szeretet útjait, a megértést és a kölcsönös tiszteletet az emberi rosszsindulattal szemben. Ha a vallásüldözés szakadékot teremt az emberek között, a vértanúk áldozatukkal, a testvériséggel, a megbocsátással és az elfogadással hidakat építenek. A vértanúk öröksége a szeretet, Istentől származó ajándék szívünkben a keresztesség révén. Különösen Boldog Sándor István vértanú hagy hármasközi üzenetet a szaléziak számára:

Először is, meghív titeket, hogy Bosco Szent János valódi fiai legyetek, megtartva az örömben, a munkában és a közösségi életben a megszentelt élet hűségét. Lelkes fiatal volt a szalézi testvéri hivatásban. Megható volt első fogadalmi

kérvényének szavait olvasni: „*A noviciátusi időt a tökéletes életre való állandó törekvéssel igyekeztem eltölteni és szent atyáink, Don Bosco szellemét mindjobban elsajátítani. [...] Erős elhatározásom, hogy életemet a szent szabályok és fogadalmak szerint töltssem el a saját és mások lelkének megszentelésére, hogy minél több ifjú lelkébe kitűzhessem Don Bosco fehér, Máriás lobogóját.*” Összefoglalva azt lehet mondani, hogy szerette a könyveket, az oltárt és az oratóriumot. A második üzenet az Ő nevelési vágya. Boldog Sándor István hűséges volt a szalézi karizmához, de egyben magas fokon képzett nyomdász és a keresztény élet „mestere” volt. Diákjai csodálattal emlékeznek evangélium szerinti intelmeire, útmutatásaira. Meg volt győződve arról, hogy a fiatal nyomdásztanulóknak szükségük van lelki nevelésre és vezetésre is. Segített nekik a munka és a szabadidő hasznos eltöltésében. Fáradhatatlan szervezője volt a játékoknak. Volt egy 50-60 fiatal nyomdászinak álló csoportja, akik példájára a szalézi hivatásra készültek.

A harmadik üzenet a vértanúsága. A keresztények számára a vértanúság a hit

legfőbb tanúságtétele, a remény és a szeretet megnyilvánulása. Az új Boldog minden szalézi papot vagy testvért arra emlékeztet, hogy az Istennek szentelt élet egy valódi, vér nélküli mártíromság, amely napról-napra kiteljesedik az evangélium és a szalézi karizma hűségében. Egy hősi gesztust nem lehet rögtönözni. A boldoggáavatási folyamat során összegyűjtött tanúvallomások között van néhány, amelyek megemléknek, hogy Sándor István egyszer megmentett a haláltól egy súlyosan sérült fiút, aki a villamos kereké alá szorult. Sándor István levette a zakóját és elállította a vérzést. Egy másik alkalommal egy súlyosan beteg, tifuszos diák szüleinek ígérte meg, hogy vért ad, ha ezzel megmentheti a gyermek életét. A kommunista diktatúra alatt bebörtönlözték, megkínozták, hamisan bűncselekménnyel vádolták, olyannal, amit sosem követett el, és végül halálra ítélték. Boldog Sándor István rendíthetetlenül megmaradt hitében. Inkább a halált választotta, ahelyett, hogy külföldre menekült volna, vagy megtagadta volna szalézi hivatását. Nemes szalézi példaképként áll előttünk, aki erős lélekkel vállalta az élet megpró-

bálatásait anélkül, hogy valaha is elcsüggedt volna. Példája azt mutatja nekünk, hogy mennyire fontos a fiatalok nevelése egy olyan világban, ahol az állam semmibe vette az élet, a szeretet, a munka, a megbecsülés és a testvériség értékeit.

Mint szalézi megtisztelve érzem magam, hogy a Szentatya képviselőjében a mai napon részt vehetek ezen a boldoggá avatáson, és teljes szívemből azt kérem, hogy az új Boldog erősítse meg jó szándékainkat, segítse a felajánlás és a nevelés szolgálatában élőket a fiatalok megszentelésére. A vértanúkból lesz a legtermékenyebb talaj, ahol a szentség kalásza csírárt hajthat.

„Ajándék ez a szentség a magyar Egyház, az egyetemes Egyház és mindannyiunk számára, a fiataloknak pedig példakép, akire felnézhetnek az imádságban” – így üdvözölte Yvonne Reungoat anyja, a Segítő Szűz Mária Leányai egyetemes elöljárója Sándor István boldoggá avatását levelében, amelyet október 8-án küldött a szalézi rendfőnököknek.

Pascual Chávez Villanueva szalézi rendfőnök üzenete:

Hálát adok Istennek teljes szívemből, azért az ajándékért, amit ma az Egyháznak, a magyar nemzetnek és a Szalézi Társaságnak adott Sándor István boldoggá avatásával. Nagy dolgokat művelt az Úr az ő Egyházával, meghívva Sándor Istvánt az isteni gyermekség, a keresztség, az életszentség által, mint fogadalmas szalézi szerzetest, az egészen szélsőséges hűség vértanúságára. Tele vagyunk ma ezért örömmel.

Nagy dolgokat művelt az Úr a magyar néppel, hogy a nehéz időkben Sándor István, egy fiatal élet tanújaként teljes életét az ifjúságnak szentelte a végső áldozathozatalig. A mai napon örülünk ennek, és tele vagyunk hálával.

Nagy dolgokat művelt az Úr a szaléziakkal és a Szalézi Család tagjaival, amikor lehetővé tette, hogy rendtársunk, Sándor István egészen az utolsó lehetéig kísérje és szolgálja a fiatalokat, az életével fizetve mindezért. És mi, Máriával együtt énekeljük a „Magnificat – Magasztalja lelkem az Urat” imádságot, ami Istenünk nagyságáról énekel.

Dicsőség az Atyának, dicsőség a Fiúnak és dicsőség a Szentléleknek. Ámen.

A munka szeretetére tanít

Sándor István boldoggá avatása kapcsán a szombati ünnepi szentmisét bemutató Erdő Péter bíborost kérdeztük a vértanú szerzetesről.

Sándor István is – mint az utóbb boldoggá avatott magyarok általában – vértanú volt. A vértanúk korát éljük, az előző századokban messze nem avattak annyi vértanút szentté és boldoggá, mint napjainkban. Tudomásul kell vennünk, hogy a véres XX. század van mögöttünk, és ma is keresztények százazreit ölik meg a hitük miatt. Ilyen történelmi korszakban élünk, így a vértanúk tisztelete nagyon is aktuális. Sándor István alakja azért különleges, mert fiatal munkásember volt. Ha azt vizsgáljuk, hogy milyen foglalkozás, élethelyzet szentelődik meg egy-egy ilyen ember életében, akkor az ő esetében azt mondhatjuk, hogy habár szalézi testvér volt, de alapvetően az ipari munka volt az élete és nem papként, hanem szalézi testvérként foglalkozott a fiatalokkal, és oly mértékben a hivatásának élt, hogy amikor ezt a tevékenységet betiltották, akkor sem hagyta abba, hanem élete kockáztatásával is folytatta. Esete azért is különleges, mert őt valóban halálra ítélték; valódi koncepciós perben ítélték halálra és végezték ki – a dokumentumok egyértelműen bizonyítják, hogy a hit vértanúja volt.

Mit tanít a mai embernek Sándor István példája?

Taníthatja azt, amiről ma talán újra kezdenek egyesek szólni: a munka szeretetét. Tehát a munka igenis az ember szentté válásának és boldogságának területe, és ebben a tekintetben az ilyen hősök és az ilyen gondos és szeretettel dolgozó emberek a példaképeink lehetnek.

Mit mond ki az Egyház Sándor Istvánról most, a boldoggá avatáskor?

A vértanúságot. Azt, hogy életével is tanúsította Krisztushoz és az Egyházhhoz való hűségét, és ennek hősies példáját adja mindannyiunk számára. A boldoggá avatás mostantól liturgikus tiszteletet is jelent, ha a szalézi rend kéri, akkor nem csak Magyarországon, hanem más országokban is, ahol működnek. Ez azt is jelenti, hogy külön kérésre az ő tiszteletére lehet akár templomot is szentelni, de természetesen most már teljes biztonsággal kérhetjük a pártfogását, segítségét életünk nehéz helyzeteiben. Továbbá liturgiát fognak a tiszteletére jóváhagyni – ez néhány könyörgést jelent a vértanúk általános liturgikus szövegeinek keretén belül, mindenesetre a közösségi istentiszteletben is fölvonul a pártfogók és példaképek között.

Habár Sándor István szalézi szerzetes testvér volt, hogyan viszonyul hozzá a magyar Egyház?

Természetesen kedves a magyar Egyháznak, hiszen magyar szentről van szó. Minden magyar szent és boldog a miénk és mindegyikük tiszteletét hangsúlyozzuk, olyannyira, hogy külön a magyar szentekről meg is emlékezünk közösen is az egész országban. Sándor István esete azért is nagyon fontos, mert ő más vidékeket, más régiókat is megszólít, például Szolnokot, ahonnan elindult arra az útjára, amely végül a vértanúsághoz vezetett. Tehát vannak az országnak olyan részei, amelyeknek saját szentje talán még nem is volt, és most ezek a régiók is kapnak saját, külön védőszentet.

Don Pascual Chávez Villanueva rendfőnök

Akit szeretnek, mindent megkap, főleg a fiataloktól

Toltam a kis kocsit...

Nagyon párás és meleg idő volt Torinóban, amikor az utcán sétálgatva Rua Mihály és egy másik atya társaságában olyasmit pillantottam meg, amitől a szívem majdnem megszakadt: egy kisfiú, talán 12 éves lehetett, téglákkal megrakott kiskocsit tolt a kátyúkkal teli, lepusztult utcán. Madárcsontú, rendkívül vékony alkatú kőművessegéd volt. A hatalmas súly miatt nehezen tudta tolni a tákolmányt, ezért nagyon lassan haladt. Otthagytam a két szalézit és a kisfiú mellé szegődtem. Akkoriban Torino utcáin sok szegény segédmunkás fiatal csellengett, akiket embertelen gazdáik trágár szavakkal szidalmaztak és ökölrel vertek, ha nem dolgoztak rendesen. Nagyon meghatódtam, amikor láttam, hogy a kisfiú pityereg. Mosolyogva közelítettem hozzá, majd megpróbáltam barátságot kötni vele. Végül segítettem neki eltolni a kocsit egészen az építkezésig. Mindenki csodálkozva nézte, hogy egy reverendás pap segít egy fiúnak tolni a kordóját. A kisfiú viszont már kezdettől fogva megértette, hogy tisztelem és becsülöm, ezért álltam mellé és segítettem. Szeretem felidézni ezt a történetet, mert számomra ez fejezi ki legjobban a fiatalok iránti szeretetet. A szeretetet, amely nemcsak szavakkal, hanem gesztusokkal, tettekkel érinti meg a szív egészét. Biztos vagyok benne: ez az az út, amely a szívhez szól és amely minden nehézséget elsöpör.

Egy felejthetetlen este

Mindig szeretettel gondolok vissza 1854. január 26-a estéjére. Olyan, mintha tegnap történt volna. Az esti ima után négy fiatal fiút, akiket már régóta ismertem, behívtam a szobámba. Szerettem volna felajánlani nekik „egy jó gyakorlatot a többiek iránti szeretet kifejezésére”. Ha elmondtam volna igazi szándékom, hogy egy szerzetes társaságot szeretnék alapítani, akkor nem tudtam volna elérni a célomat. Akkoriban egy tollvonással szüntettek meg néhány férfi és női szerzetesrendet. Óvatosnak kellett lennem, amikor megkérdeztem őket, hogy velem maradnak-e és segítenek-e nekem a

fiatalokkal való munkámban. Jézus példáját követtem, aki a tanítványainak azt mondta: Jöjjetek és lássátok. Azon az estén azt döntöttük el, hogy „szalézinak” hívjuk magunkat, felnézve Szalézi Szent Ferenc képére, aki a jóság és az evangéliumi szelídség bajnoka volt. Így kezdtük. Amikor pappá szentelték, vagyis 18 évvel ezelőtt, azt választottam jelmondatomul, hogy „*Szalézi Szent Ferenc szeretete és jósága fog vezérelni mindenben*”. Szívemben azon az estén megszületett a Szalézi Társaság, amely 20 évvel a történetek után véglegesen megkapta az engedélyt a Szentszéktől. Tudtam, hogy hosszú és nehéz lesz ez az út, és hogy igazi keresztútként fogom megélni, de bíztam... Évekkel később azt mondtam: „*Ha tudtam volna, hogy ilyen sok fájdalom, nehézség, ellentét kell ahhoz, hogy megalapítsak egy szerzetes társaságot, akkor talán nem lett volna ennyi bátorságom ahhoz, hogy egy ilyen nagy művet létrehozak.*”

Csupa szív

„A szeretet gyakorlása” volt az alapja annak, amit felajánlottam ennek a kis csoportnak. Úgy gondoltam, hogy ezáltal tanúságot tehetünk az emberek előtt. Ez nemcsak az én gondolatom volt, hanem

egy igazi javaslat a fiatalok számára. Később valaki aztán úgy használta, mint „lelkipásztori szeretet”. A megelőző módszer nem egyszerűen csak a jóság módszere volt, hanem „a jóság módszerré vált”. Ezt a megállapítást egy szalézi atya mondta nekem, akihez életem utolsó éveiben jártam gyónni. Ennek a mondatnak az alapja az isteni szeretet, amit Jézus mutatott meg az embereknek. Szerettem a fiatalokat, mert tudtam, hogy Isten szereti őket. Soha nem voltam közömbös és egészen életemen át próbáltam nem közömbös lenni a fiatalok iránt. Sok tapasztalatot szereztem az évek során és bebizonyosodott előttem, hogy nem állhattam volna oda egy fiatal elé, ha nem látom meg benne a jövő emberét. Mindig a jövő perspektívájában kellett dolgoznom. Azért képeztem ki a fiatalokat, hogy tudják azt, mi vár rájuk a jövőben, hogy semmi nem könnyű, sőt mindig úgy kellene tekinteni az ideálokra, hogy sok erő és sok nehézség árán jutok el hozzájuk. Hittem és bíztam, hogy az ifjúságban olyan erő rejlik, amivel megválthatják a világot. A remény éltetett, és ezzel bátorítottam munkatársaimat: „*Talán azt gondoljátok, hogy erőfeszítéseitek nem érnek semmit. Egyelőre talán így is lesz, de nem mindig, még azok számára sem, akik azt gondolják, nem érik meg*

mindezt. Az általatok mutatott szeretet jelei az elmékbe és a szívekbe lesznek belevésve. Elérkezik az az idő, amikor a mag kivirágzik és gyümölcsöt hoz.” Életem utolsó éveiben örültem annak, hogy láttam kialakulni azt a szaléziakból álló „csapatot”, akik, bár egymástól nagyon különbözőek voltak, de egységbe forrasztotta őket a munka és a nevelés iránti szenvedély. Így megtanultam értékelni Cagliero heves örömét, Rua rendíthetetlen hűségét, Francesia kedvességét, Bonetti újságírói vénáját, Alasonatti nyugalmit, Buzzetti hűségét, Cerruti zseniális gondolkodását és Fagnano vállalkozó szellemét... Ugyanúgy, ahogy évekket ezelőtt el tudtam vezetni néhány fiatal az életszentség felé. Láttam Magone Mihály fiatalos lendületét, Besucco Ferenc őszinteségét és Savio Domonkos növekvő személyiségét. Mindig voltak körülöttem olyan fiatalok, akiknek nem féltem megmutatni ezt az izgalmas és egyben igényes elkötelezettséget, őszinteséget és szeretetet a munka nemes feladataiban, és az egyszerű és ragadós vidámságban, örömben, amely mosolyt és szenvedélyt jelentett a mindennapokra nézve.

Személyes nevelés

Akkor is, ha sok fiattal dolgoztam, pedagógiám soha nem az egész csoportra vonatkozott és soha nem volt általános, hanem mindig személyes. Mindig velem volt egy kockás füzet, amelybe felírtam és feljegyeztem minden egyes fiatal személyiségét, képességeit, kapcsolatait és nehézségeit, de azt is, hogy milyen pozitív tulajdonságait láttam a tanulásában és a viselkedésében. Mivel akkoriban személyesen kísértem el az oratóriumba igyekvő fiatalokat, ezért használtam ezt a kis füzetet. Ugyanakkor javasoltam minden hitoktatónak és az oratórium felelőseinek is. Ez volt „a tapasztalatok jegyzetfüzete.” A hitoktatóknak ebbe kellett felírni mindazt, ami az iskolában, az udvaron és a sétákon az egyes tanulókkal történt. Sokszor javasoltam, hogy időnként olvassák el, amit felírtak, főleg a megjegyzéseket, a problémák megoldásait, és hogy milyen eredményt kaptak. Folyamatos munkát, jelenlétet és figyelmet követelt mindez. Ezért volt az, hogy *A megelőző módszer rövid összefoglalásában* úgy jellemeztem a nevelőt, mint „egy megszentelt egyént, aki keresi a jót neveltjeiben és minden nehézség nélkül képes a jóra, a becsületre és az erkölcsre vezetni őket.”

A nevelőről mint „támogatóról” álmodtam, vagyis arról, aki mindig a fiatal mellett áll, aki ismer mindenkit és akit mindenki ismer. Úgy, mint a „Jó Pásztor”, aki ismeri bárányait és a bárányok is ismerik őt.

Sándor István, a szent vagány

A Don Bosco Akadémia októberi alkalmának vendége Hölvényi György egyházi, nemzetiségi, civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkár volt.

Az államtitkár a Szalézi Médiaközpont felvetésére, hogy lesz-e megemlékezés Sándor István tanúságtételéről az Országgyűlésben is, igenlő választ adott, és feladatnak nevezte ennek előkészítését.

Az egyházakra egy társadalomnak nem azért van szüksége, mert iskolákat tartanak fenn (ami Hölvényi György szavai szerint óriási dolog), és nem is a szociális intézményeik miatt; a lényeg az – mondta az államtitkár –, hogy az egyházaknak van egy önálló kultúrája, amely az államtól függetlenül létezik. Az egyházak ma a társadalom legnagyobb közösségalkotói – a nagyfokú közösségi kultúra a sajátjuk, amelyet az állam soha nem tud megteremteni nélkülük.

Magyarországon ugyanaz jött létre ötven év kommunizmus után, a rendszerváltozás után, mint Nyugaton az ötven év szabadság után. Most van lehetőségünk újragondolni a dolgokat. „Új politikai rend van Európában – nagyon nehéz a helyzetünk: eddig azt mondtuk, ha a Nyugathoz tartoznánk, egyszerű lenne, csak le kellene másolni, de most hogy ezt lehetne is, a Nyugat egyre messzebb kerül attól, amit szeretnénk. Nem lehet azt mondani, hogy Nyugaton bejött, csak egyszerűen másoljuk le, mert ott sem jött be a rendszer. Járatlan úton haladunk.”

Ábrahám Béla tartományfőnök provokatív kérdésére, miszerint kereszténydemokrata-e Orbán Viktor, vagy – a CDU mostani győzelme kapcsán – Angela Merkel, az államtitkár úgy válaszolt, hogy nem az a kereszténydemokrata, aki annak tartja magát. Úgy határozta meg a kereszténydemokrata politikust, aki a keresztény tanítás alapján és a saját környezetében végzett munka útján próbálja a közjót szolgálni. Válaszában Orbán Viktort inkább nevezte kereszténydemokratának, mint fideszesnek, ami abban érhető tetten, hogy felelős keresztényként meri vállalni az önálló gondolkodás kockázatát. Az államtitkár ennek kapcsán a mai magyar politikai helyzetről beszélve kiemelte, hogy igazából nincs baloldal, kiüresedett, már csak a jobboldal hibáiból él.

A szalézi tartományfőnök a napi politikáról átvezette a beszélgetést a közelgő boldoggá avatásra és Sándor István személyére. „Döbbenjünk rá, hogy 2006-ban kezdődött Sándor István boldoggá avatása, és hét év alatt célba ért, ami az egyházban egy csettintésnyi idő.” Ábrahám Béla nagyon aktuálisnak nevezte, hogy a sok folyamatban lévő magyar boldoggáavatási procedúra közül pont a „proli”, teljesen hétköznapi „srác” életét és tanúságtételét állítja elénk példaként az Egyház. Hölvényi György a „szent vagány” jelzővel illette Sándor Istvánt, akinek pont ezt a vagány emberségét emelte ki, megemlítve, hogy hétköznapi emberek is válhatnak szentté.

Interjú Marek Chrzan atyával

A régiós felelőst Lengyel Ákos kérdezte

Kicsi, de bátor tartomány

Marek Chrzan atya, az Észak-Európa szalézi régió felelőse szeptemberben rendkívüli vizitációt tartott a Magyar Szalézi Tartományban. Sorra látogatta a szalézi rendházakat, intézményeket, beszélgetett a szerzetesekkel, fiatalokkal és a szaléziakkal dolgozó világiakkal. Látogatása alatt készült az alábbi interjú.

Már többször járt Magyarországon. Mi a legszembeütőbb változás, amit most látott a szalézi tartományban?

Gyakorlatilag háromévenként jövök ide, hogy ápoljam a kapcsolatokat a magyar szaléziak és a Szalézi Társaság rendfőnöksége között. Az utóbbi években a szaléziak Magyarországon nagy bátorsággal többször is új kezdeményezésekbe fogtak. Azt látom, hogy a magyar társadalomban a szalézi karizma, a szalézi lelkiség, pontosabban a fiatalokkal való foglalkozás egyre elismertebb, másrészt egyre ismertebbé válik a fiatalok között.

Magyarországon is egyre szembeütőbb, hogy a szaléziak, habár kevesen vannak, de egyre több helyen vannak jelen és egyre többet is hallani róluk. Hogyan tekintenek Rómában a Magyar Tartomány-

ra? Hogyan látják azt, hogy ennyire kevesen vannak, mégis ilyen sokat tesznek?

A rendfőnök és az Egyetemes Tanács egyrészt aggodalommal kíséri a Magyar Tartományban zajló eseményeket, hiszen valóban kevesen vannak, a szerzetesek száma nagyon kevés, viszont sok mű van, amit fejleszteni akarnak. Ugyanakkor azok a misszionáriusok, akik már 6-7 éve itt vannak Magyarországon, nagy segítséget jelentenek a Magyar Tartománynak abban, hogy egyes műveket előre tudjanak vinni. A rendfőnök és tanácsa – az aggodalmuk mellett – látják a fényt az alagút végén, látják azokat a pozitív előjeleket, amelyek a fejlődés irányát mutatják és előre tudják mozdítani az egész Magyar Szalézi Tartomány életét. Természetesen az én feladatom, mint regionálisnak az is, hogy támogassam és előremozdítsam a Magyar Tartomány fejlő-

dését, és segítsék a nehézségek megoldásában, valamint a kapcsolattartásban a rendfőnökkel, hogy a Magyar Tartomány mindig élő kapcsolatban legyen a rend vezetőjével.

Hogyan jellemezné, milyen a Magyar Szalézi Tartomány? Ha megkérdezik Rómában, mit fog mondani?

Egy kicsi tartomány nagy hagyományokkal, amely ugyanakkor nagy reményekkel halad előre a jelenben, és néz a jövő elé. Egy kicsi, de ugyanakkor fiatal tartomány, hiszen ha megnézzük az átlagéletkort, akkor a Magyar Tartomány a misszionáriusoknak köszönhetően megfiatalodott. És dinamikus, hiszen a misszionáriusok érkezése sokat jelentett a tartomány fejlődése szempontjából. Egy kicsi, de bátor tartomány, amely kész szembenézni az új kihívásokkal, együtt

gondolkodni és előre haladni, ugyanakkor az új kihívások által és az új lehetőségeken keresztül megerősödni. A bátorság abban is megmutatkozik, hogy az új jelöltek, akik most kezdik a szalézi életet, magyarok, és ez egy pozitív jel, pozitív elemként kell rátekinteni.

Nemsokára következik Sándor István boldoggá avatása mint az ünnepi év csúcspontja. Hogy tekintenek a renden belül Sándor Istvánra?

Számunkra ez egy szép meglepetés, hogy egy ilyen kis tartománynak van egy saját boldogja a Szalézi Családon belül. Elsősorban úgy tekintünk rá, mint Isten ajándékára, de ugyanakkor ez egy jel a szaléziaknak azoktól a szaléziaktól, akik a múltban éltek, hiszen megmutatja, hogy az egyszerűség milyen erőssége volt a Magyar Szalézi Tartománynak. Sándor István vértanúként van jelen az Egyházban, de ez a vértanúság ugyanakkor megmutatja az egyszerűséget, a hűséget a hivatásához és azt a keresztény életvitelt, ami mindig jellemezte az ő személyét és a szaléziakat. Ha rátekintek Sándor István életére, illetve megkérdezek idősebb szaléziakat vele kapcsolatban, akkor azt mondják, hogy teljesen normális, hétköznapi életet élt, úgy tevékenykedett és imádkozott, és úgy élt, mint egy szerzetes; ugyanakkor vissza tudok tekinteni Don Boscóra, aki szintén nagy egyszerűséggel élte mindennapi életét, mint Sándor István. Megmutatja nekünk, hogy a rendkívüli életszentséget a mindennapi dolgokban és az egyszerűségben lehet megélni. Boldog Sándor István segítséget és bátorítás a Magyar Tartománynak, hogy hűségesen helytálljon és megfeleljen a kihívásoknak. Az egész Szalézi Család, illetve a Szalézi Társaság Sándor Istvánon és az ő életszentségén keresztül tekint a magyar szaléziakra, rajta keresztül fogják megérteni mindazt, amit ők átéltek.

Mi a legfontosabb feladata a Magyar Tartománynak a közeljövőben, merre kell tovább menni?

A legfontosabb feladat megélni a szerzetesi életstílust azokban a művekben, amiket átvettek. Ez azt jelenti, hogy saját jelenlétükkel, saját életükkel kell tanúságot tenni, valóra kell váltani azt a nevelési stílust, amit Don Bosco akart. Azt gondolom, hogy nem a művek számának növelése irányába kell menni, hanem inkább a minőségi munkára kell összpontosítani ezekben a művekben. A magyar valóban egy kicsi, de bátor tartomány, amely fejlődni és növekedni akar. Ha a munkatársak és a laikusok szempontjából nézzük a helyzetet, akkor bizonyára létezik számos forrás és lehe-

tőség számukra is, hogy bekapcsolódjanak a munkába. Igaz az is, hogy sokan közülük szeretnének is többet tenni, viszont csak egyes alkalmakkor szeretnének a szaléziakkal együtt dolgozni, nem igénylik a formációt. A szaléziakra hárul a feladat, hogy bátorítsák őket, hogy merjenek vállalni személyes felelősséget és elköteleződést is, ne csak a háttérben állva várjanak arra, hogy néha besegítse nek. Elég sok az olyan világi munkatárs, akik segíteni akarnak, és esetenként volt is már részük némi képzésben, de a jövőben el kellene kísérni őket az elköteleződéshez vezető úton és egy szalézi típusú formációban kellene őket részesíteni. Ez egy kihívás, egy feladat. Tudom, hogy a kevés itteni szalézi nem mindig tud időt szakítani rá, de jó szervezéssel talán meg lehet ezt is oldani. És akkor még mindig ott van egy érintetlen forrás: a volt növendékekben rejlő lehetőségek. Más országokban a volt növendékek általában egyfajta segítő közeget alkotnak az egyes szalézi művek körül. Itt vannak például az egyetemi kollégium volt lakói, különösen azok, akik a közösség jelentős és meghatározó egyéniségei voltak. Nem szabad elveszíteni velük a kapcsolatot, nem szabad úgy gondolniuk a szaléziak közelében töltött évekre, mint egy időszakra, ami véglegesen lezárult, hiszen bőven volt alkalom megismerni a szalézi karizmával és a közösség életével. Azt hiszem, ez is egy értékes forrás, amit ki kellene aknázni.

Mindemellett világos az is, hogy erősíteni kell az imádságot az új hivatásokért és a fiatal szerzetesekért. Hiszem, hogy

sok lehetőség van a fiatalokban, de nem csak az animálás képességét kell növelni bennük, hanem a felelősségvállalás képességét is. Az ifjúságpasztorációnak egy jelentős feladata javaslatot tenni a szerzetesi hivatás vállalására is. De nem csak annak a lehetőségét kell felkínálni, hogy papok legyenek és szerzetesek; a szalézi mű számára az sem kevésbé fontos, hogy legyenek szalézi munkatársak, vagyis világi segítők. Hogy az animátorok, akik kinőttek az animátorságból és már felnőttekké váltak, lassan-lassan szalézi munkatársakká váljanak. Bátorítani kell őket és elkísérni ezen az úton.

A változások mindig nagyon lassúak, ezért meg kell adnunk a kellő időt rá, hogy a szalézi stílus teret nyerjen. Látam például az új gimnáziumot, amit néhány éve vettek át a szaléziak Kazincbarcán, és csodálkoztam, hogy milyen könnyen elfogadták a szalézi karizmat. Nem tudom, hogy minden nap valóban úgy élnek-e, mint egy jellegzetesen szalézi iskola, de létezik egy érték ebben az iskolában, ami a szalézi pedagógiával gazdagabbá vált. Ez öröm számomra, mert azt mutatja, hogy a mai magyar szalézi közösség egy jó nevelési klímát alakít ki maga körül. Talán nem kizárólag egy katolikus környezet sajátja ez, mert a jó nevelésben része lehet más vallási közösségeknek is, de ez az egyik útja az új evangelizálásnak. Mi sokszor mondjuk, hogy nevelve evangelizálunk és evangelizálva nevelünk, ez a szalézi nevelés célja, és a jó nevelés eszköz a megvalósításához. Magyarországon sok lehetőséget látok erre.

Marek atya a nyergesújfalu oratóriumában

Örökfogadalom

Óbudán a Segítő Szűz Mária-kápolnában augusztus 24-én, szombaton, a 17 órakor kezdődő szentmise keretében, Isten meghívására Fülöp Tibor az örökfogadalom által adta át magát az Úrnak. Tibor a felkészülés éveiben szalézi szerzetesi közösségekben élt és növekedett Krisztus követésében Don Bosco életterve szerint. A felkészülés végén kérte, hogy fogadalommal adhassa át magát Istennek a szalézi rend alapszabályai szerint. A szerzetesi közösség hálaadása után a tartományfőnök, Ábrahám Béla atya beszéde következett:

– Tizenéves gyerekként jöttél először ebbe a templomba. Nagypapád lelkesített, hogy jöjj ide, jó ez a hely. Legelőször nem nagyon tetszett a gitáros zene, de nem sokkal később már elválaszthatatlanul a gitárral együtt jöttél és valódi óbudai lettél. Az óbudai évek során volt két kis olaszországi kitérő szerzetesi életedben: a noviciátus és a tirocinium ideje. Most újra itt vagy, abban a templomban, ahová először jöttél, akkor még nem is azzal a szándékkal, hogy szalézi legyél, hanem egy érdeklődő, közösséget kereső, jószándékú fiatalemberként. Hála a Jóistennek ezért az útért!

Bizonyára benned is felmerült, mint annak idején bennünk, hogy alkalmatlanok vagyunk. Hogy is volt ez Don Boscónál? Kik voltak az elsők, akik Don Bosco mellett elkötelezték magukat? Nagyobb suhancok, fiatal srácok, akik mellette nőttek föl. Azok az első fiúk nem is tudták igazán, mit jelent az, hogy „szerzetes”. Sőt, volt, aki számára ez külön gondot jelentett. De szalézi életüknek, hivatásuknak az volt a sarokköve, hogy Don Boscóval akarnak maradni, Don Bosco életterve az övék is, és ezt kiteljesítette az öröm, amikor megérezték, hogy Isten szándéka szerint a helyükön vannak.

Most nem csupán egy szerzetesi örökfogadalmat ünneplünk, hanem egy SZALÉZI örökfogadalmat. Ez azt jelenti, hogy az első és legfontosabb számunkra, számunkra Don Bosco élete, a Don Boscó-i út, sőt, magának Don Boscónak a személye iránti lelkesedés. Hogy igaznak, jónak ismerjük föl, amit ő tett, amit mondott, követhetőnek és követendőnek gondoljuk azt az utat, amit ő végigjárt, és hisszük, hogy a Jóisten Don Boscón keresztül hív meg minket az Ő követésére. Két szimbólum segít bennünket jobban megérteni ennek a fogadalomnak az üzenetét és tartalmát.

Az egyik az égő gyertya.

Igazából a szerzetesi fogadalom nem más, mint a keresztségünk megújítása, jelenvalóvá tétele és a keresztségi kegyelem felszítása. A szerzetes nem feltétlenül pap, sőt, a kezdeti szerzetesség nagyon elkülönült a papságtól. A szerzetesség azt jelenti, hogy amit a keresztségben kaptam, ami ezzel elkezdődött Krisztus és közötttem, azt szeretném teljesebben, mélyebben, gazdagabban megélni, jobban átadva önmagam, jobban befogadva Krisztust.

A másik egy szalézi szimbólum: az örökfogadalmas kereszt.

Ennek a keresztnek a két oldalán ugyanaz az üzenet van kétféle módon megfogalmazva. Az egyik oldalán Jézusnak, a Jó Pásztornak az ábrázolása van, ami a szaléziaknak különösen fontos. Szalézi hivatásunkat úgy is meg szoktuk határozni, mint részesedést Jézusnak, a Jó Pásztornak a szolgálatában. Ahogy Jézus Jó Pásztor lett, úgy teljesítjük mi is ezt a szolgálatot Krisztusban.

A másik oldalán pedig egy Don Boscó-i idézet van, egy mondat, ami nehezen fordítható le, de valami olyasmit jelent, hogy: „Tanuld meg a szeretetet művelni magad körül!” Don Bosco azt mondja, ne féljünk attól, hogy személyesek, közvetlenek legyünk! Ne féljünk attól, hogy ezt a szeretetet munkáljuk magunk körül. A szalézi örökfogadalom erre is meghív, ebben is megerősít.

Bosco Szent János útján járva a Szalézi Családban, és azon belül az Egyházban tesz Tibor örökfogadalmat. Az örökfogadalom a teljes elköteleződés, az önátadás. Ennek az ősi szimbóluma a proskynesis, a leborulás az oltár előtt. Ez az önátadásnak egy nagyon ősi gesztusa az Egyházban, egy nagyon fontos gesztus. Több mint szimbólum, hiszen nem emberi erőre, nem az emberi virtusra támaszkodik az örökfogadalom, mert az ember magában gyenge, könnyen eltévelyedik. Amikor valaki örökfogadalmat tesz, vagy a szentelését kéri, akkor mindezt Krisztus erejére hagyatkozva, Krisztusba kapaszkodva, megváltott emberként Krisztusra építve teszi.

Imádkozzunk együtt Tiborért, hogy soha ne a saját erejében bízson, mert akkor csalódás fogja érni. Sőt, még csak ne is

a rendtársakban bízson, hanem Krisztusban, hogy aztán Krisztusban bízva a rendtársak közösségében, a saját karizmáját megélve, élete sajátos gazdagságát megtapasztalva azt a hivatást tudja megélni, amit személyesen neki szánt az őt meghívó Jézus.

Első fogadalom

A Boldogságos Szűz Mária születésének ünnepén – azaz szeptember 8-án, vagyis Kisboldogasszony napján van régi hagyomány szerint a szaléziaknál az első fogadalmak letételének ideje. A novíci-usok világszerte, számos szalézi novíciátusban ezen a napon teszik le első fogadalmukat és indulnak el „hivatalosan” a szalézi úton.

A Róma melletti Genzano nemzetközi novíciátusából 16 jelölt tette le ezen a napon első fogadalmát a Don Bosco által építtetett római Szent Szív bazilikában. Az olasz, horvát, spanyol és portugál jelöltek mellett két magyar fiatal is ott állt a Szent Szív bazilika oltára előtt: Jani Áron és Oláh Győző, akik fogadalmukat a rendfőnök, don Pascual Chávez kezébe tették le. Az ünnepi eseményen jelen volt egy kis magyar küldöttség is Ábrahám Béla tartományfőnök vezetésével. Szeptembertől Áron és Győző a római San Tarcisio szalézi közösség tagjaiként folytatják tanulmányaikat.

Hivatás

P. Vitális Gábor SDB

A szalézi szerzetes élete imádsággá válik

A szaléziak mindig azért élnek és dolgoznak, hogy a fiatalokat elvezessék Jézus Krisztus, a Megváltó megismerésére. Ez a buzgóság és hivatástudat érlelődött és nyerte el a dicsőség koronáját Sándor István rendtársunk életében.

Sándor István szalézi testvér 1936-ban hallotta meg Isten hívását. Egy Szalézi Értesítőben találkozott először Don Bosco életével, hivatásával és életszentségével. Miután megismerte Bosco Szent Jánost, már nem tudott többé szabadulni attól a mód-szertől, ahogyan ő bánt a szegény munkásfiatalokkal. Talán épp azért, mert szegény munkáscsalád gyermeke volt, ő is szeretett volna a legszegényebbekkel foglalkozni, majd a szalézi hivatás kevésbé ismert formáját választotta és élte meg egészen a vértanúságig.

Alapszabályaink a következőképpen foglalják össze a szalézi testvér hivatását: „A szalézi testvér a nevelő és lelkipásztori munka minden területére laikus voltának sajátos értékeit viszi. Ez a világban az Isten országának különleges tanújává teszi őt, szorosán hozzákapszolván az ifjakhoz és a munka valóságához.” (Szalézi alapszabályok 45. pontja). Boldog életű rendtársunk is szorosan kapcsolódott tehát a munka valóságához és igazán különleges tanúja lett Krisztusnak a rábízott ifjak között.

Talán sokan azt kérdezik a kedves olvasók közül, hogy mivel tett ő vajon többet, vagy miben különbözött a többi rendtárstól? Nagyon érdekes hallgatni a még ma is élő rendtársak elbeszéléseit, akik egyhangúlag beszámolnak arról, hogy nem tűnt ki a többiek közül, mégis két dologban jeleskedett: a munkában és az Isten szeretetében. De ez a két különlegessége mégsem csak az övé, mert Don Bosco atyánk hagyta örökül minden szalézi szerzetesnek, legyen az pap vagy testvér. A fáradhatatlan és áldozatos munka ugyanis egy szalézi szerzetes olyan jellegzetessége, mely a szegénységünk kézzelfogható jele. „A mindennapi fáradhatatlan munkásságban osztozunk a fáradtságos munkájukból élő szegényekkel és tanúságot teszünk a

munka emberi és keresztény értékéről.” (Szalézi alapszabályok 78. pontja). Ugyanakkor a szalézi szerzetes – s talán a szalézi testvér, mivel sokkal inkább a munkásfiatalok között van, mint a szalézi pap – nem csak fölfedezi a Szentlélek gyümölcseit az emberek életében, hanem osztozik velük gondjaikban és szenvedéseikben. A fiatalok és a ránk bízottak életében való osztozás pedig imára kulcsolja kezeinket, hogy kérjük a Szentlélek jelenlétének világosságát és erejét életükre. A szalézi szerzetes élete így válik imádsággá. Kérjük Sándor István szalézi testvért, hogy imádkozzon és járjon közben értünk Mennyei Atyánknál. Kérje oltalmát munkánkra, tevékenységünkre, szenvedéseinkre és örömeinkre egyaránt.

Ha szeretné látni hogyan élünk, miért vagyunk boldogok és hogyan adjuk át a fiataloknak örömeinket... ha szeretnél valami nagy ajándékot adni Istennek, gyere és ismerkedj meg velünk!

Ha érdeklődsz a szalézi szerzetesi hivatás iránt, keresd

Vitális Gábor
szalézi atyát

telefonon: +36-20-434-8579
vagy e-mailben:

vitalis.gabor@szaleziak.hu
de személyesen is meglátogatható
a Római Katolikus Plébánián
Kazincbarcikán
(Dózsa György u. 35.)

Szalézi Part – a fesztivál

A szalézi szerzetesek számára, akiknek karizmája a fiatalság oktatása és nevelése, nagyon fontos, hogy mindig a fiatalokkal legyenek, nemcsak akkor, amikor imádkoznak vagy oktatnak, hanem a szabadidejüket és az ünnepeiket is velük együtt töltsék. Ezért határoztak úgy, hogy az idén válaszolnak a kihívásra, és Balatonkenesén a fiatalokkal, a fiatalok módján, egy fiatalok szervezte ifjúsági fesztiválon ünnepelnek.

A fesztivál programkínálatát Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök svédasztalhoz hasonlította, amelyről mindenki saját ízlése szerint választhat. Nem köteleztek senkit arra, hogy részt vegyen a programokon, de igyekeztek sokféle javaslattal előállni, a számos lehetőségből pedig mindenki igényeihez mérten válogathatta össze a neki tetsző időtöltést. Meg akarták mutatni, hogy lehet jól szórakozni Isten megbántása nélkül is, és ez sikerült.

Don Bosco születésnapját külön programokkal ünnepelték. Részből Don Boscóra emlékeztek, például a Meglepetés Színház *Szemelvények Don Bosco életéből* című előadásával, valamint a Don Bosco Nagyjátékkal. Délután fergeteges koncertet adott a Kowalsky meg a Vega, este pedig az oratóriumok tarka műsora szórakoztatta a fesztiválozókat.

Ez a kivételes esemény nem volt sem képzés, sem lelkiprágya, sem ifjúsági találkozó, de nem is csak a zenéről szólt. Új műfajjal próbálkozott a SZALIM: nagy, vízparti fesztivált akartak létrehozni, ami a pihenésről, kikapcsolódásról, igényes szórakozásról szól, ahol a színvonal, a minőség a garancia. A mintát Olaszországból hozták, ahol már kialakult gyakorlata van annak, hogyan lehet egy pillanat alatt váltani a komoly rész és vidám ünneplés között.

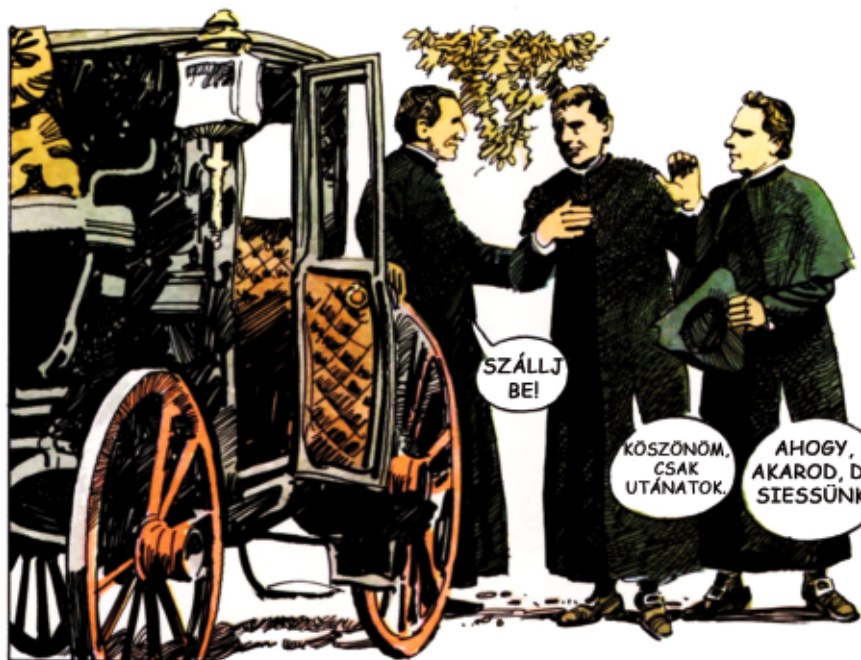
A balatonkenesei Part Üdülőben és a hozzá tartozó háromszáz méteres partszakaszon ideális helyszínt találtak. Az öt nap izgalmas programkínálata a SZALIM ifjú szervezőcsapatának ötleteiből állt össze. A változatos sportolási és kikap-

csolódási lehetőségek mellett napi szentmisén, elmélkedéseken, érdekes és aktuális témájú előadásokon is részt lehetett venni; a családjukkal érkezők számára pedig a szalézi munkatársak gondoskodtak tartalmas programokról.

A Sub Bass Monster néven ismert rapper óriási tetszést aratott a fiatalok között, de a fesztiválon olyan, különböző zenei stílusokat képviselő hazai együttesek is felléptek, mint a Kaláka vagy a Crux, a Silver Blue, a Karak, a M.I.S.K.A, a DNS jazztrío, a Ladik, az Anyám és Nyulam és az In Eternum gospelkórus. Élvezetes táncbemutatót tartott az Ungaresca Táncegyüttes, és ismét láthattuk az animátor találkozón megismert Nika táncprodukcióját.

Utözöngék – Csány Márton

Nem lenne elég ez az egész oldal arra, hogy leírjam, mennyi mindenki vette ki a részét annak előkészítésében és lebonyolításában, hogy idén nyáron az eddigi legnagyobb szabású magyarországi szalézi táborozással ünnepelhettük Don Bosco 198. születésnapját! A Szalézi Part Fesztivál messze felülmúlta a mi szerény várakozásainkat, lelkesedésben, vidámságban és együttműködésben. Ezúton is köszönöm mindenkinek, aki jószívűen segítette munkájával, adományával, imádságával ennek a nyári eseménynek a megvalósítását! Mi, szervezők azt a célt tűztük ki magunk elé, hogy fesztiválunk jól megkülönböztethető legyen a többtől azáltal, hogy mi nem nagy anyagi bevételt akartunk termelni a négy nap alatt hanem lehetőleg legtöbb „lelki kiadást” kiosztani. Jó volt látni a sok fiataalt, akik a bulizás mellett találtak időt beszélgetésre, imádságra, szentgyónásra, ismerkedésre és fejlődésre. Köszönjük előadóinknak, hogy megtisztelték minket szakmai és zenei előadásaikkal, és gazdagították közösségünket! Köszönjük a fiataloknak, családoknak, diákoknak, szaléziaknak és nővéreknek és főként Don Boscónak, hogy életre hívta ezt a nagy családot, amelybe tartozhatunk!

MÉG AZON AZ ESTÉN MEGJELENT EGY EMBERKE, AKI EGY PICIT DADOGOTT IS.

I-IGAZ-E, HOGY EGY LABORATÓRIUMNAK KE-KERES HELYET?

NEM LABO-RATÓRIUM, HANEM ORATÓRIUM.

NEM TU-TUDOM, HOGY MI A KÜ-KÜLÖNB-SÉG, DE A HE-HELY MEGVAN PINARDI ÚRÉ. JÖ-JÖJJÖN MEGMU-TATOM.

KÉTSZÁZ MÉTERREL ODEBB VOLT EGY HÁZ ÉS OTT VOLT PINARDI ÚR IS...

ÍME A HELY A LABORATÓRI-UMA SZÁMÁRA.

NEM, EGY ORATÓRIUM, EGY TEMPLOMFÉLE, AHOL ÖSSZEGYÜJT-HETEM A GYE-REKEKET.

MÉG JOBB. ÉN UGYANIS KÁNTOR VAGYOK, ÉS JÖVÖK SEGÍTENI.

HA EGY ÉVRE BÉRBE ADJA A HÁZ KÖRÜLI RÉTET IS, AKKOR KÉSZ VAGYOK 300 LÍRÁT MEGADNI ÉRTE.

320 ÉS RENDBEN VAGYUNK.

JÖVŐ HÉTEN JÖVÖK, HOGY A FÉSZERBŐL EGY KIS KÁPOL-NÁT CSINÁL-JUNK.

ÁPRILIS 12. HÚSVÉT VOLT ÉS AZ ÁTADÁS NAGY NAPJA.

GYERTEK CSAK BARÁTAIM! A TEMPLOMBAN KICSIT SZÜKEN LESZÜNK, DE A RÉ-TEN MIND EGYÜTT JÁTSZHATUNK.

A TARTALMAS NAP VÉGÉN.

MOST MENJETEK HAZA, ESTE VAN ÉS A SZÜLEITEK MÁR VÁRNAK TITEKET.

GYERE TE IS EGY KIS DARABON VELÜNK, DON BOSCO.

VISZLÁT, DON BOSCO!

VISZLÁTI!

MINDEN TILTAKOZÁSA ELLENÉRE, ERŐS KEZEKKEL MEGFOGTÁK, FELEMELTÉK ÉS ÚGY ÉLJEZTÉK KACAGVA ÉS VICCELŐDVE.

TEGYETEK LEI MIT GONDOLNAK AZ EMBEREK?

JÓ ÉJTI

HOLNAP TALÁLKOZUNK AZ ISKOLÁNÁL.

DE DON BOSCO ERŐI IS VÉGESEK. NYÁR ELEJÉRE AZ EGÉSZSÉGE MEGROPPAN.

SÁPADT VAGY. HOGY ÉRZED MAGAD?

MEGVAGYOK, DON BOREL, NEM PANASZKODOK.

MÁJUS ELEJÉN, BAROLO GRÓFNŐ MAGÁHOZ HÍVATJA.

AZT, HALLOTTAM, HOGY ÖN VÉRT KÖP. ITT VAN 5000 LÍRA, EZ ÖT ÉVI FIZETÉSE. VEGYE EL ÉS MENJEN, AHOVA AKAR, DE PIHENJEN!

NAGYON KÖSZÖNÖM. ÖN NAGYON FIGYELMES. DE NEM AZÉRT LETTEM PAP, HOGY GYÓGYÍTSAM MAGAM.

DE NEM IS
AZÉRT, HOGY BELE-
HALJON. SZÉTMEGY
A TÜDEJE. MIT GONDOL,
MEDDIG MEHET EZ ÍGY
TOVÁBB? HAGYJA EL
A FIÚKAT EGY
KIS IDŐRE.

AZT
SOHA.

ARRA KÉNYSZERÍT,
HOGY SZIGORÚ LEGYEK:
VAGY ELHAGYJA AZ
ORATÓRIUMOT ÉS PIHEN
EGY KICSIT, VAGY FEL-
MONDOK ÖNNEK.

RENDBEN
VAN. ÖN SOK
PAPOT TALÁLHAT
A HELYEMRE. DE AZ
ÉN GYEREKEIMNEK
NINCS
SENKIJÜK.

DON BOSCO VALÓBAN VÉRT
KÖPÖTT. A TUBERKULÓZIS
MEGTÁMADTA A TÜDEJÉT.
JÚLIUS ELSŐ VASÁRNAPJA.
ÓRIÁSI A HŐSÉG.

DON
BOSCO
ELÁJULT!

SÜLYOS
TÜDŐGYULLADÁS,
VERESZTESÉG.
NAGYON SÜLYOS
AZ ÁLLAPOTA.

VÉR
FOLYIK A
SZÁJÁBÓLI

HÁROM
NAPPAL
KÉSŐBB.

A LÁZA
MÉG MINDIG
EMLKEDIK. SZE-
RINTEM NINCS
MÁR REMÉNY.
ADJÁTKOK FEL AZ
UTOLSÓ
KENETET.

A KÖMÜVES ÁLLVÁ-
NYOKON ÉS A MŰHE-
LYEKBEN GYORSAN
TERJED A HÍR.

DON
BOSCO
HALDOK-
LIKI

AZOKON AZ ESTÉKEN A SZOBÁHOZ, AHO-
L DON BOSCO HALDOKLOTT, FELELEMTŐL GYÖ-
TÖRT FIÚK CSAPATAI ÉRKEZNEK. MÉG A MUN-
KÁTÓL PISZKOS RUHA VAN RAJTUK, ARCUK A
MÉSZTŐL FEHÉRLIK. SÍRNAK ÉS IMÁDKOZNAK.

URAM,
NE HAGYD
ŐT
MEGHALNI!

FOLYTATJUK...

Farkasok Torinóban

Minden egy őszi napon kezdődött: éppen hittanórára készültünk, mikor Zita néni bejött és elmondta nekünk, hogy van egy szaléziakról szóló verseny, melynek fődíja egy torinói utazás. Cili és Juli rögtön lecsapott rá, gondolták, miért is ne! Aztán Nóri és Lili is felvillanyozódott a verseny hallatára. Nos, így születtek meg a „Farkasok” – a csapatunk. Elindultunk a szaléziak által szervezett „Utolsókból lesznek az elsők” vetélkedőn, és a sok áldozatos munkának meglett az eredménye: nyertünk!

A vetélkedő első helyezettjeinek jutalma egy torinói utazás volt, amire augusztus 21-én került sor. Budapestről, az Albertfalvi Don Bosco Iskola elől indultunk, majd mintegy tizenhárom órányi utazás után feltűnt a Torinót jelző tábla! Ennek mindenki örült: Zita néni, Juli, Nóri, Lili, Cili, Géza testvér, sőt, még a GPS is... ☺

Már az első este megkezdődött a városnézés, de másnap ismertük meg igazán Valdoccót: a Segítő Szűz-bazilikát, ahol a májusi ereklénylátogatás után újra közel lehettünk Don Boscóhoz. Közvetlenül a sírja mellett álltunk, imádkoztunk.

Valdoccóban időrendi sorrendben végiglátogattuk a legfontosabb helyszíneket, Géza testvér pedig felidézte nekünk Don Bosco életének jelentős eseményeit. Először a pici Pinardi-kápolnában jártunk, majd a közvetlenül mellette felépült Szalézi Szent Ferenc-templomban. Láttuk Don Bosco szobáját, íróasztalát, botját, könyveit, reverendáját, miseruháját... Ittunk abból a kútból, ahonnan annak idején Don Bosco és a fiai is ittak. Délután meglátogattuk a mai napig működő első torinói oratóriumot. Nagyon kedvesek voltak, megvendégeltek bennünket, körbejárhattuk az egész területet és kipróbálhattuk a játékokat.

A harmadik napon bejártuk Torinót. Bementünk abba a templomba, ahol Don Bosco gyónt Cafasso Szent Józsefnek és a sekrestyébe, ahol találkozott Garelli Bertalannal. Jártunk Torino leghíresebb kegyhelyén, a Consolatában és voltunk abban a templomban is, ahol a torinói leplet őrzik, de magát a leplet sajnos nem láttuk, mivel a szentévi idők kivételével rejtve van a látogatók szeme elől. Délután a Torino felett magasodó Supergára autóztunk fel, ahonnan beláttuk egész Torinót, a kanyargó Pó folyót, a város egyik jelképét, a tornyot.

A negyedik nap nekivágtunk Chierinek

és Colle Don Boscónak. Chieriben Géza testvér megmutatta nekünk, melyik volt az út, ahol Don Bosco versenyt futott a mutatónyással, hiszen a vetélkedő dön-

tőjében mi pont ezt a jelenetet adtuk elő. Útközben betértünk Mondonióba, Savio Szent Domonkos házába, majd Colle Don Boscón megnéztük a Don Bosco-bazilikát, megebedeltünk a „Mamma Margherita” étteremben, bejártuk Don Bosco gyerekkori házáét és a missziós múzeumot, ahová minden kontinensről küldtek ide tárgyakat a szaléziak.

A hazaút csendes volt, aludtunk, hisz korán keltünk. Útközben még egy nagyot fagyiztunk a caorlei tengerparton, majd rövid fürdőzés után irány haza! Mire Magyarországra értünk, már sötét volt, Budapestre érve pedig már majdnem hétfő. ☺

Hatalmas élményekkel gazdagodtunk, megkoronázta a nyarat ez a torinói utazás! Köszönjük a szalézi rendnek, elsősorban Ábrahám Béla atyának, hogy megszervezték a versenyt, hogy ilyen fantasztikus fődíjat nyerhettünk, és jobban megismerhettük Don Boscót! Külön köszönet Nádudvari Géza testvérnek, hogy velünk jött, elviselt minket, mindig finom enniivalókról gondoskodott, végig tolmácsolt és vezetett bennünket egész Olaszországon át! Köszönet Depaula Flavio atyának, aki előkészítette az utazásunkat, szervezett, navigált, szerkesztett és kedves, vicces volt!

*A Farkasok csapata:
Bársony Lili, Molnár Cecília,
Tarpataki Nóra, Váradi Júlia
és Zsiga Zita felkészítő tanár*

Szalézi Családi Nap Óbudán szeptember 28-án
Ónodi Gábor beszámolója

Családiasság szalézi módra

A Szalézi Családi Nap egész napos rendezvénye a Magyar Szalézi Munkatársak Egyesületének hozzájárulása volt a jubileumi eseményekhez. A magyarországi Szalézi Család lelkes gazdagságát, vidám sokszínűségét, Don Bosco-i elkötelezettségét kívánta megmutatni az óbudai Fő téren szeptember 28-án. Köszönet mindenkinek, aki hozzájárult a programok sikeréhez! A programot reggel Bús Balázs polgármester és Ábrahám Béla SDB tartományfőnök nyitotta meg. A tér percek alatt megtelt és estig ki sem ürült. A tízórás eseménysorozat műsorát főleg saját sza-

lézi produkciók alkották. Ezt keretezték a kézművesek asztalai, a Csoda-patika, a Nagy bazár játék, a Don Bosco Cukrászda finomságai. A levegőben érzékelhető szeretettel hangulatot a szalézi lelkülettel való azonosulás, a szerzetesek, munkatársak, animátorok közös munkája hozta létre. Ezt szeretnénk volna elérni és megmutatni másoknak, hogy ennek a lelkületnek ereje, sodrása van.

Legmesszebből a kazincbarcikaiak jöttek. Molnár Gál Béla igazgatóhelyettes úr úgy konferálta fel a produkciót, hogy „semmi különös, csak amit maguktól a szünetben, az iskolában különben is csinálnak”. Lenyűgöző volt az ének, a visszafogottan virtuóz gitárjáték és a tánc, ami elmélyült koncentrátsággal volt elragadó. A végén a meglepetés, hogy menjünk fel közéjük táncolni, énekelni, igazán különleges meghívás volt.

A pécsiek és az újpestiek számára is találkozási alkalmat kínált a napos délelőtt és a zsvajgó gyerekek hada. Hosszú sor állt a vietnami teaház előtt, amit Ferenc atya szervezett, de a kiszolgálásban Magyarországon élő honfitársai is aktívan részt vettek.

Estére mindenki elfáradt, nem csak a gyerekek. Legtovább a Bolyki Gospel Kórus bírta, a nap felejthetetlen lezárásaként.

Este nyolckor hatalmas megkönnyebülés lett úrrá Bángi Magyar Anna és Marillai Andrea szalézi munkatársakon, akik heteken keresztül készítették elő mindnyájunk örömeire a szép nap programjait.

„Amíg a szegény és elhagyatott fiatalok oldalán vagyunk, senki sem fog ránk irigykedni!” (Don Bosco)

FIATALOK ÜNNEPE

A Magyar Szalézi Tartomány történetének legnagyobb ifjúsági eseményén vagyunk túl. Közel 2200 fiatal és idősebb érdeklődő vett részt a boldoggá avatás délutánján a SZALIM által rendezett Fiatalok Ünnepe. Gyülekezőként a Band of Streets, a Veszprémi Utcazene Fesztivál közönségdíjas bandája szórakoztatta az érkezőket, majd az Albertfalvi Don Bosco Iskola musical stúdiója mutatott be vidám musicalt a szalézi életvidámság és az Istenbe vetett hit örömeinek kifejezéseként. Hatalmas ováció fogadta Don Bosco kilencedik utódát, az élő labirintuson át a fiatalokkal pacsizva érkező rendfőnök atyát, Don Pascual Chávezt, aki röviden szolt hozzájuk. Kiemelte, hogy ebben az évben a Jóisten három nagy ajándékot is készített a magyar fiatalok számára. Az első Don Bosco atyánk ereklyéjének magyarországi látogatása volt, amely során rengetegen találkozhattak példaképükkel. A második ajándék a szaléziak Magyarországon eltöltött száz éve. Ennek kapcsán kiemelte, hogy bár történelmi viszonylatokban száz év nem sok idő, de a szaléziaknak mégis sikerült ezalatt is beírniuk magukat ennek a kis országnak a több mint ezer éves történelmébe. Hozzátette, hogy még további évszázadok várnak rájuk Magyarországon.

A harmadik ajándék Sándor István testvér boldoggá avatása. Vele egy olyan példaképet kapott az Egyház, aki szalézi, fiatal és magyar. A színes, legmodernebb animációkkal egybekötött ünnepen jelen voltak Sándor István kortársai közül is néhányan. Elsőnek Havasi József szalézi atya mesélt róla, aki fiatal korában többször is találkozott vele a Clarisseumban. Másodiknak Pokorni János mondta el, hogyan ismerte meg a börtönben Istvánt, és felidézte a koncepció per eseményeit. Harmadikként Karaszek Ernő, egykori clarisseumi bejáró növendék mesélte el a fiataloknak a következő megható történetet: A pártórság perének volt egy kisebb „testvére”, amely során néhány, egykor a Clarisseumba járó fiatal gyűjtöttek be. Az ő tárgyalásukra bevezették tanúként az ekkor már halálra ítélt, meggyötört Sándor Istvánt. Amikor Boldog Sándor István a tárgyalóteremben felismerte növendékeit hangozatosan odaszólt nekik: „Fiúk, valljatok mindent rám, én mindent vállalok!” És így is történt... Utolsónak Hollai Ferenc tárta elénk közös élményeit az új boldoggal, részletesen elmesélve, hogyan is mentette meg egyszer egy villamos alá esett férfi életét. Végül Ábrahám Béla tartományfőnök atya gondolataival és köszönetével zárult az ünnepség. A rendfőnök atya személyében maga Don Bosco jött el közénk Boldog Sándor Istvánt ünnepelni ezen a délutánon, aki elutazása előtt a Szalézi Ifjúsági Irodán keresztül egy videó-üzenetet is hagyott a magyar fiataloknak, amely hamarosan elérhető lesz az internetes szalézi fórumokon és a facebookon.

Boldog Sándor István, a magyar fiatalok védőszentje, könnyörgő továbbra is érettünk!

ANIMÁTOR TALÁLKOZÓ

NYERGESÚJFALU, 2013. NOVEMBER 8-10.

A tavaly őszi „Légy hűséges!” animátor találkozó és Don Bosco ereklyéjének tavaszi fogadása után bemutatjuk a szalézi animátorok országos találkozójának idei őszi témáját, amely egy igazán mai és sajátos téma: Don Bosco zseniális nevelői környezetének, a szalézi oratóriumnak a mélyebb megismerése. Miért alapított Don Bosco oratóriumot? Mi volt a célja? Miben más, mint az iskola? Milyen a jó oratórium? Szeretnénk a hétvégére eljutni oda, hogy mi, mai magyar fiatalok hogyan tudunk a szaléziakkal együtt olyan hatású oratóriumokat felépíteni, mint Don Bosco Torinóban. Ezenkívül most lehetőség lesz a délután folyamán részt venni konkrét gyakorlati tréningeken is, melyek a tervezési, szervezési munkákban tudnak majd nagy segítséget nyújtani az animátoroknak az oratóriumi munkában. Várunk tehát minden animátort november 8–10. között Nyergesújfalura!

Jelentkezés a www.szalim.hu honlapon!

ADVENTI LELKINAPOK

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Ifjúság számára 2013. november 29–december 1.
Serdülők számára 2013. november 13–15.

**„SENKINEK NINCSEK NAGYOBB SZERETETE ANNÁL,
MINT AKI ÉLETÉT ADJA BARÁTAIÉRT!” (Jn 15, 13)**

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Új misszionáriusok indultak küldetésükre Torinóból

Újtárra indította a szalézi misszionáriusok 144. csoportját Pascual Chávez rendfőnök atya szeptember 29-én, a délben kezdődő szentmise keretében. Ebben az évben a 36 szalézi szerzetessel együtt 16 szalézi nővér és 6 laikus kapta meg a misszionárius keresztet.

A misszionáriusok a világ sok tájáról érkeztek, és sok különböző helyre indulnak. Néhány éve Európát is olyan földnek tekintik, melynek szüksége van evangelizálásra és a szalézi rend az Európa Tervvel válaszolt erre.

Homíliájában Chávez atya utalt a nap evangéliumára és arra hívta meg a misszionáriusokat, hogy megkülönböztetett érzékenységgel forduljanak a sok millió Lázár felé, akik a mi gazdag fogyasztói társadalmunk szennyel teli árnyékában élnek. Kiemelte, hogy a szalézi misszionáriusok mindig figyelmet szenteltek a társadalom peremére szorultaknak és a szegényeknek. Don Bosco maga is mindig ragaszkodott ahhoz, hogy lelki gyermekei menjenek el a szükségét szenvedőkhöz.

A misszionárius küldetés ünnepe egy olyan hagyomány, amely visszavezet Don Boscóig. 1875. november 11-én ugyanebből a bazilikából indult az első tíz szalézi Patagóniába, Argentínába, miután megkapták a misszionárius keresztet, mely az evangelizációra és nevelésre szóló küldetésük jele volt. Két évvel később néhány nővér a Segítő Szűz Mária Leányai közül csatlakozott a kül-

detéshez. Az elmúlt években, a laikusok tudatosodásának és bekapcsolódásának fejlődésével, szalézi munkatársak és szalézi önkéntesek is csatlakoztak a misszionárius küldetéshez.

A misszionáriusok ideje, 144. csoportjában a legtöbb a vietnami – számuk tizenegy – mellettük olasz, indiai, lengyel, szlovák és más nemzetiségű fiatal szaléziak készülnek a misszionáriusi életre. Küldetésük célja különböző távol-keleti, dél-amerikai és afrikai országok mellett Európa, ezen belül pedig az Egyesült Királyság, Bulgária és Belgium francia nyelvterülete.

ANS-Torino

Don Bosco Auschwitz védőszentje

A lengyelországi Auschwitz (Oswiecim) lakói nagy örömmel fogadták a hírt, hogy Ferenc pápa Bosco Szent Jánost tette meg a város védőszentjének. Bogdan Nowak, az Oswiecim-Jagielly-i szalézi ház igazgatója levélben közölte a hírt a rendfőnökkel, az egész Társasággal megosztva így örömet.

A városi tanács már tavaly decemberben elfogadta a javaslatot, hogy Don Bosco legyen a város védőszentje. Most, hogy a Szentatya a szükséges pápai jóváhagyást is megadta, ezzel teljesítette a hívek és a polgárok óhaját.

Oswiecim – vagy németül Auschwitz – neve az egész világon szenvedést és fájdalmat jelent. Ez volt a hely, ahol a II. világháború alatt a náci rezsim legnagyobb haláltáborát működtet.

„Szükségünk van a fiatalok védőszent-

jére, hogy városunkban az öröm és a friss energia nyerjenek teret” – mondta Nowak atya. „Van remény, hogy ez a hatalmas, karizmatikus szent segítségével képesek leszünk egy új és jobb képet kialakítani városunkról.”

ANS - Oświęcim

Vándor József Múzeumot nyitottak meg Kubában

A dorogi születésű misszionárius, Vándor József emlékére múzeumot létesítettek a kubai Santa Clarában, ahol a boldoggá avatás felé tartó szerzetes élt. Vándor József 1936-ban került Kubába, és ott is maradt egészen az 1979-ben bekövetkezett haláláig.

Az ünnepélyes megnyitó után Arturo González Amador vezetésével szentmisét mutattak be a Carmen templomban. Az eseményen jelen volt Király Zsolt, Magyarország kubai nagykövete és Miguel Ángel Fernández, az antillai tartomány kubai küldötte, valamint más szalézi és egyházmegyei papok.

A múzeumot abban a szobában rendezték be, ahol Vándor atya majdnem 25 évig élt. Az egész városban ismert volt mint a béke embere, példás pap, egy ember, akinek mély kapcsolata van Istennel. Személyisége, lelki és lelkipásztori kreativitása mély nyomot hagyott Santa Clarában.

A múzeumot Vándor József atya lakószobájában rendezték be

Vándor atya keresett lelkipásztor volt, kedves és barátságos, a szíve mindig nyitva volt a fiatalok és a felnőttek előtt. Boldoggá és szentté avatását tíz évvel ezelőtt kezdeményezték. Az eljárás most már a római szakaszánál tart és várható, hogy hamarosan benyújtják a Positio-t.

A múzeum remélhetőleg ismertebbé teszi majd Don Bosco fiának üzenetét a városban és az egész Kubában. Búcsújáró helyként is szolgál majd, ahol Isten szolgájának néhány egyszerű tárgya látható, és ahol az emberek imádkozhatnak, és kérhetik a kegyelmet Vándor atya közbenjárása által.

Kubában jelenleg öt szalézi központ működik, összesen 20 szerzetessel.

ANS - Santa Clara

Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Csillagtábor – Ez a nyár sem múlt el Albertfalván Csillagtábor nélkül, mely ebben évben augusztus 21-től 30-ig tartott. Az idei tábor az eddigiekhez képest sok újdonságot tartogatott. Kezdeve azzal, hogy idén először kilencnapos volt, így majdnem kétszer annyi ideig tartott, mint a korábbi években.

A tábor témája a találmányok és feltalálók voltak. Többnyire magyar találmányokkal ismerkedtek meg a gyermekek játékos módon. A kilenc nap alatt többször kirándultunk, voltunk strandolni, ellátogattunk a közeli Kopaszi-gátra és megtekintettük a Magyar Műszaki és Közlekedési Múzeumot, ahol korábbi magyar találmányokat néztünk meg, és teszteltük mai állóképességüket. Nagy segítségünkre volt az Albertfalvi Don Bosco Iskola, amely több napon is helyet biztosított számunkra a játékokhoz, különböző programokhoz. A tábor zárómiséjén az animátorok ígéretet tettek, hogy szalézi szellemben, aktívan fognak tovább dolgozni a fiatalokért.

A friss erővel felvértezett animátorcsapat jól vette a tábor akadályait és kihívásait. Többek között azt, hogy az eddigi alkalmainkon megszokott kb. 40 fős létszám helyett a második héten 55-60 között mozgott a gyerekek száma, összesen pedig 80 gyermek fordult meg az albertfalvi Csillagtáborban!

Hálát adunk Istennek, hogy gond nélkül, vidáman teltek el ezek a napok! Köszönetet mondunk plébánosunknak, minden segítőnknek, vendéganimátorunknak, a XI. kerületi önkormányzatnak és az egyházmegyének minden anyagi (a gyermekek számára teljesen ingyenes volt a tábor) és tettebeli segítségért Isten fizessen meg bőkezűen.

További képek, érdekességek:

<http://csillagtabor2013.blog.hu/>,

<https://picasaweb.google.com/alfanimators>

Fejes Miklós

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Megérkeztünk!

Magyarországi letelepedésük századik évfordulója tiszteletére Vitális Gábor atya ötlete nyomán még 2011-ben „Jövünk haza!” elnevezéssel nagyszabású kerékpártúrát hirdettek a Don Bosco Szaléziak. Minden évben augusztus 1-jén indulva tíz nap alatt egy-egy szakaszát győzték le annak a hosszú útnak, amelyet az első magyar szaléziak kis csoportja 1913-ban vasúton tett meg. Az utat Cavagliától Péli-földszentkeresztig kerékpáron tették meg az erre vállalkozók, három szakaszra bontva, három határon át, három év alatt. Idén, 2013. augusztus 1-jén indult a túra harmadik, befejező szakasza a szlovéniai Verzsejéből, hogy a Nagykanizsa-Barcs-Boldogasszonyfa-Szekszárd-Apostag-Óbuda útvonalon kerékpározva augusztus 7-én elérjék a Don Bosco Szaléziak magyarországi letelepedésének helyét, a Komárom-Esztergom megyében található Péli-földszentkereszt kegyhelyet.

A túra záró szakasza augusztus 7-én, szerdán Óbudáról, a Szalézi Rendház udvaráról indult. Az utolsó, mintegy 75 kilométer megtétele Visegrádon és Esztergomon keresztül még utoljára próbára tette a kerékpározókat, hiszen a rekkenő hőségben a hőmérő higanyszála a 40 fokhoz közelített.

Késő délután érkeztek meg a nyergesújfalui vasútállomásra, ahol egykor az első magyar szaléziak szálltak a vonatról. Innen csak egy ugrás volt útközben betérni a temetőbe, hogy leróják tiszteletüket Zafféry Károly, az első magyar szalézi sírjánál, majd az utolsó kilométerek következtek, Bajóton át Péli-földszentkeresztig, ahol Ábrahám Béla jelenlegi és Havasi József korábbi tartományfőnök várta őket. Az érkezésük öröme pezsgőt bontottak. Megérkeztek!

Albertfalva, Csillagtábor – Az eddigi 40 helyett 55-60 között mozgott a gyerekek száma.

Péliföldszentkereszt – A ministránstábor résztvevői

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

Ministránstábor huszadszor – Az újraindulás óta idén immár huszadik alkalommal hívták táborozni a szaléziak a ministránsokat Péliföldszentkeresztre.

A hagyományos szalézi ministránstábor július 16–20. között, azaz keddtől szombatig zajlik, mintegy hatvan 10–16 éves ministránstábori résztvevővel. A tábor Depaula Flavio atya vezeti rendtársai, Quadros Lytton és Gnana Pragasam Derossi Raja diakónusok, valamint Tóth Gábor szalézi munkatárs segítségével.

Ezúttal a ministránstábor kettős jubileumot ünnepeltek: egyrészt a szalézi rend idén száz éve tartó magyarországi jelenlétének örömteli évfordulója, másrészt a Savio Domonkos Ministránstábor immár húsz éve tartó rendszeres megrendezése adott okot a tábori hangulatot végig fémjelző öröme, szalézi vidámságra. Az idei ministránstábor az ország mintegy fél tucat plébániájáról – Albertfalváról, Óbudáról, Szombathelyről, Csákvárról, Száról, Borsodnádásdról, Pátyról, Pesthidegkútról, Újpestről és Esztergom-Táborból – érkező fiatalok részvételével zajlott. A csapatok négy napon keresztül mérhették össze ügyességüket, a liturgiában, valamint a ministrálásban való jártasságukat, barátságos küzdelemben vetélkedve a Savio Domonkos-kupáért, melyet végül, immár nyolcadik alkalommal, Borsodnádásd csapata vihetett haza. Ez a tábor számát a legrégebbinek a szaléziak programjai közül, az újraindulás óta folyamatosan minden nyáron megtartják és csak fiú ministránsok vehetnek részt rajta. Már több szalézi hivatás indult és érlelődött itt.

A ministránstábor – hagyományosnak bátran nevezhető – szellemisége azonban ez alkalommal is Don Bosco számunkra oly értékes hagyatékát, a

vidámságot, egymás tiszteletét, a szeretetet és a barátságot helyezte a versengés elé. A táborban részt vevő fiatalok naponta vehettek részt szentmisén, szellemi és sportvetélkedőkön, a tábor folyamán mindinkább megismerve Don Boscót, valamint a szalézi lelkiséget.

A pénteki napon újmisést ünnepeltünk a ministránstáborban: a szertartást Pham Quoc Thai Hung Savio Domonkos frissen szentelt szalézi atya mutatta be. Prédikációjában tanulságos történetet mondott a fiúknak a szerzetesről és a skorpióról, a mise végén pedig újmisést áldásban részesítette őket.

A résztvevő fiatalok négy eseménydús, valóban boldog napot töltöttek el együtt imádkozva, Don Boscó-i vidámságban az idén immár huszadik évét ünneplő, nagy múltra visszatekintő szalézi prog-

ramon: a péliföldszentkereszt Savio Domonkos Ministránstáborban.

Leitner Csaba

A szalézi munkatársi régió vezetőinek találkozója

– Közép-Kelet Európa körzetéhez tartozó nyolc tartomány szalézi munkatársainak vezetői és delegátusai adtak egymásnak találkozót a szeptember 13-15. közötti hétvégén Péliföldszentkereszten. A házigazdákat Ónodi Gábor, a magyar szalézi munkatársak koordinátora és Kukuczka Robert atya, a kazincbarcikai munkatársi csoport delegátusa képviselte.

A régió élén a munkatársaknál is régióvezető áll, aki tanácsával, és az egyes területekért felelős koordinátorokkal együtt animálja a területen élő és dolgozó szalézi munkatársak tevékenységét, és biztosítja a kapcsolatot a rend központjával, azaz a rendfőnökkel és a munkatársakért felelős szalézi delegátussal. A régió munkatársi felelőse, Helena Jankowska a lengyel Piła tartományból, a delegátus pedig Zenon Klawikowski szalézi atya.

A tanácskozáson a kölcsönös bemutatkozás után egyebek mellett szó esett a régió vezetőségének munkájáról és annak anyagi hátteréről is. Jankowska asszony kifejtette, hogy a régió anyagi hozzájárulása a rend működéséhez a munkatársak számától és anyagi lehetőségeitől függ. Régióink a gazdag körzetekhez tartoznak, ahol összesen mintegy 4500 szalézi munkatárs van nyilvántartva. A kommunikációs nehézségekről is szólt, hiszen a kapcsolattartást a nyelvi nehézségek mellett a nagy távolságok is hátráltatják és az utazások anyagi vonzata meghaladja a rendelkezésre álló lehetőségeket. A régió-

Péliföldszentkereszt – A szalézi munkatársi régió vezetői a találkozó szünetében

Óbuda – Nyári napközi oratórium

vezető asszony kitért a jövő ősszel Czeszowában megrendezésre kerülő közgyűlés feladataira is, amikor új vezetőséget választanak majd a régió élére. Ábrahám Béla tartományfőnök a szombati szentmisén szólt a vendégekhez, este pedig Ónodi Gábor bemutatta nekik Sándor István szalézi testvér, vértanú életét, és Kukuczka Robert atya tolmácsolása mellett megtekintették a róla szóló filmet. A tanácskozás szeptember 15-én, vasárnap hálaadó szentmisével zárult.

Lengyel Erzsébet

EGER

Nyári Oratórium Eger 2013 – Idén nagyon kalandos nyári élményben lehetett része az egeri fiataloknak. Egy képzeletbeli kincskereső kalandra, hajóútra indultunk két kalandor kalóz segítségével, hogy megtaláljuk Magone Mihály, Don Bosco egykori tanítványának titkos kincseit. A hajó fedélzetén közel 130 gyermek és 30 animátor járta végig a szent utagyerek életútját.

A kéthetes tábor alatt színdarabok segítségével ismerkedtünk meg az egykori utagyerek életében történt változásokkal. Megismerhettük, hogyan is vált igazi példaképpé. A csoportos foglalkozásokon a gyerekek kisebb csoportokban játszhattak és ismerkedhettek meg a nap témájával. Idén sem maradhatott ki a táborból minden délután a kézműves foglalkozás. A szervezett játékok változatosak voltak, nemcsak a kincskeresés volt népszerű, hanem az egész délelőtti

akadályversenyen is izgulhattunk az egeri Érsek-kertben csapataink győzelméért.

A kéthetes „hajózásunkon” kívül eljutottunk uszodába és a veregyeházi Medveparkba is. A Medveotthon lakóit minden gyermek a szívébe zárta. Animátoraink számára is kedves élmény volt és minden mackót kivétel nélkül megeztünk.

A nulladik napi nyitómise és a szülők előtt megtartott záróünnepség foglalta keretbe kéthetes kalandozásunkat.

A második hét végére meglettük az igazi kincseket. Rengeteg új barát, ismerősre, mosolyra, nevetésre, játékra, imára, táncrea és csodára leltünk.

Ezt a kalandot sem a nővérek – Elvi nővér, Margaret nővér, Etelka nővér –, sem mi, résztvevők nem felejtjük el egyhamar...

Domán Vivien

ÓBUDA

Szalézi Nyári Oratórium – Óbudán a szokásokhoz híven idén is három hét napközis tábor nyújtott testi-lelki élményt a gyerekeknek. Az első kettő a nyár elején került megszervezésre, amiből a másodikat az évközi „reggeliztetős” programunkon részt vevő gyerekek számára tartottuk, a harmadik héten pedig, augusztus utolsó hetében közel 200 táborozóval zártuk az idenyt. Az idei témánk Don Bosco volt, ezt az animátorok elsősorban a centenáriumi év miatt választották, a rendalapító mélyebb megismerése érdekében. A reggeli műsorok Bosco Szent János korában játszódtak, ezzel közelebb segítve a fiatal nézőkő-

zönséget a szalézi lelkeséghez. Az első hét „kirándulós” napja idén szerdára esett az oratóriumi találkozó miatt, amikor Péli-földszentkeresztben az ország szalézi házaiból összesen több mint nyolcszáz táborozó gyűlt össze és vett részt a közös programokon.

Az augusztusi héten a kerettörténet Don Bosco egyik ellopott iratának visszaszerzésére épült, a gyerekek „önkéntesekként” segítették a Szent T.E.K. (Terror Elhárítási Központ – Szent ügyekkel foglalkozó alosztály) munkáját. Bár az időjárás nem a tervezett vizes játékoknak és szabadtéri sportmérkőzéseknek kedvezett, a keddi kirándulásunk és csütörtöki strandolás napunk, Istennek hála, kisebb-nagyobb változtatásokkal, de a tervek szerint alakult. A pénteki záróest mindhárom héten esős idővel járt, így hát a szentmise után templomunkban maradvartartottuk a szerényebb, de így is teljes záróműsorunkat.

Szeretném megköszönni az óbudai szaléziaknak, animátortársaimnak, kisanimátoroknak és segítőknek az idei gyönyörű hetek munkáját, ez (is) egy csodálatos nyár volt!

Rózsa Réka

KAZINCBARCIKA

Kenyérlángossütés a plébánián – Szeptember 7-én a gyerekek aprajánagyja összegyűlt a kazincbarcikai szalézi plébánián, hogy vidáman, együtt töltsük el a délutánt. Ezen a napon eljött hozzánk don Marek Chrzan is, a rendfőnök atya küldöttje, aki Rómából érke-

Kazinebarcika – Készül a kenyérlángos

zett Magyarországra, hogy meglátogassa a szalézi házakat. A programra a plébániai közösségen kívül több helyről is elfogadták a meghívást, például a herbolyai oratóriumból, a Szalézi gimiből és a kurityáni gyermekotthonból. Aktívan segített bennünket a kikapcsolódásban néhány cserkész is, akik együtt játszottak a gyerekekkel.

Marika néni és több karitásos „angyal” már fél 2 tájban megérkezett, hogy előkészítsék a tekenőt, lisztet és a kellékeket. Aztán az animátorok és a kurityáni gyerekek kezdték a padokat pakolni, úgyhogy délután 3-ra az érdeklődők készen találhattak mindent, és kezdődhetett a játék. Négy óra tájban betértünk a templomba, hogy közösen imádkozzunk a szíriai békéért. Annál is inkább, mert az ima előtt Marek atya szavai a pápa üzenetével a béke fontosságáról mindenkinek megérintették a szívét.

Mire kiértünk a templomból az a csoport is megérkezett, akik délelőtt túrázni voltak a Bélkő és az Istállós-kő környékén. A túra folyamán meglátogatták a Belpátfalva közelében lévő egykori ciszterci apátságot, valamint az istállós-kői ősemberbarlangot. Mindenki jól érezte magát, de kellőképpen elfáradtak.

Az ima után tehát kezdődhetett a kenyérlángos falatozás, s mindenki jó étvágygal termelte be az ízes lepényeket. Ezután mindenki jókedvűen beszélgetett az atyákkal, meg játszottunk a gyerekekkel. Amikor már csak mi maradtunk, pár animátorjelölt meg az atyák egy jó banszólással zártuk a napot Robert atya közreműködésével. Reméljük, hogy sok ilyen alkalomra kerül még sor a plébániánkon.

Méhész Bianka, Hilóczki Zsuzsi

PÉCS

„Ott alvós” tábor

– A szalézi munkatársak csoportja által vezetett pécsi Don Bosco Napközi a nyári oratórium mellett minden évben igyekszik egy szerény nyaralással felérő táborozásra is elvinni a gyerekeket. Idén „ott alvós” táborunk egy kis banyai faluban, Átán, a ciszterci rend Nagy Lajos Gimnáziumának tangazdaságában zajlott. Ori táborunk részben előkészítője volt ennek: *Egy hetet Don*

Bosco oratóriumában töltöttem címmel. Azon túl, hogy részletesebben ismerkedtünk Don Bosco életével, a tábor célja volt a munkára nevelés is. Bosco Jancsi példájára gazoltunk hagyományt (mezőgazdasági munka), a kézműves foglalkozás a bőr hasznos felhasználásáról szólt, etettünk baromfit, csutakoltunk lovakat, szedtünk gyümölcsöt az ebédhez, magunk takarítottunk és a naposok a konyhai munkával ismerkedtek, jutalmul pedig mindenki lovagolhatott.

Igaz, a strand elmaradt, de a nagy melegben jó szolgálatot tett a kerti locsolócső is. Vendégségben is voltunk egy, a szomszéd faluban zajló táborban, ahol légvárazni lehetett, főleg a legkisebbek nagy örömére. Jólesett a játék árnyas udvarunkban, és kétszer a falu focipályájára is ellátogattunk. Senki sem kívánczolt hazajönni. A táborvezetőn kívül a napközink két nevelője volt még velünk, Székér Éva és Bartonné Klári, utóbbi a konyhai szolgálatot (főzéssel!) vállalta fel. Ez úton is köszönjük a sok finom ételt! Volt két animátorunk: Péterfia Karola és évfolyamtársa, Nyerges Erzsike, aki ügyesen és nagy szeretettel kóstolgatta ezt a munkát. A tizenhét fiatal között három kisanimátor korú volt, akikkel Karola rendszeresen foglalkozott, a pécsi oratoristák között is beindítva ezzel a már égetően szükségessé vált animátorképzést. Ezúton is szeretnénk megköszönni Udvardy György püspök atyának, hogy az általa kiírt és a mi kérésünket is pozitívan elbírált pályázat segítségével ezt a táborozást lehetővé tette.

Mezey Klára

A pécsiek „ott alvós” táborában Átán Bosco Jancsi példájára mezőgazdasági munkákban is részt vettek a gyerekek.

Előttünk jártak
P. Havasi József SDB rovata

P. Varga Aladár SDB (1893–1967)

Október 19-én volt Magyar Szalézi Tartományunknak, amely a szaléziak letelepedésének centenáriumiát ünnepli, a legdicsebb napja: ezen a napon avatták boldoggá Sándor István rendtársunkat. Életéről, bátor kiállásáról már többször beszéltünk, így már mindenki jól ismerheti vértanúunkat.

A koncepció perben, amelyben Sándor István szalézi testvért elítélték, nem csak ő, hanem még négy rendtársunk is a vádlottak padjára került. Az előző Szalézi Értesítőben őket – Ádám Lászlót, Szitkey Károlyt és Dániel Tibort – igyekeztünk megismertetni kedves olvasóinkkal; ők szintén sokat szenvedtek a kommunista börtönében. Most Varga Aladár szalézi atyát szeretném bemutatni, aki szintén a vádlottak padján ült Sándor István mellett.

Varga Aladár 1893-ban született Vámosgyörkön, majd gyermekként szüleivel Markotabögdőre költözött. Itt járt iskolába Imre és József testvéreivel együtt, akik tanulmányaikat Olaszországban, szalézi intézetben folytatták. Hazatérve mindig lelkesen számoltak be testvéreinknek az ott eltöltött napokról, évekről, így nem csoda, hogy a kis Aladár is követni akarta testvéreit. 1904. szeptember 14-én ő is az olaszországi szalézi intézetbe került. Négyévi tanulmányok után jelentkezett szalézinak. 1908. augusztus 15-én megkezdte a novíciusi évet és 1909. szeptember 29-én letette első fogadalmát. Novíciusi éve után előjárói Ivreába (Olaszország) küldik filozófiai tanulmányai elvégzésére. A tanulás mellett kivette részét az ifjúsági munkában is. Szalézi nevelőként két évet töltött Torinóban.

1914-ben hazalátogatott Győrszabadhegyre, ahol az édesapja állomásfőnök volt. Rövid hazalátogatása után Foglizzóban (Olaszország) kezdi meg teológiai tanulmányait. 1915-ben örökfogadalmat tesz, így végleg elkötelezi magát Don Bosco mellett.

Sajnos tanulmányait meg kellett szakítania, mivel magyarként a háború miatt el kellett hagynia Olaszországot. Péli-földszentkeresztben házgondnoki beosztást kap, de hamarosan folytathatja a tanulást Oswieczimben (Lengyelország). Itt fejezte be képzését és 1917. november 1-én elérte élete célját: pappá szentelték.

Hazatérve ismét Péli-földszentkeresztre helyezték előjárói, ahol a ház gondnokságát bízzák rá. A háború utolsó nehéz éveit itt vészelte át, majd 1920-22 között a nyergesújfalui intézetünkben tevékenykedett. Sajnos már az előző években is sokat szenvedett asztmája miatt, ekkor azonban még jobban előtört a betegség, amely egész életén keresztül elkísérte. Hlond Ágoston, az akkori osztrák-magyar tartomány tartományfőnöke az olaszországi Speziába küldte, hogy egészsége helyreálljon. Remélte, hogy a tengerparti szalézi házban meggyógyul. 1938-ban kinevezték a rákospalotai sza-

lézi intézet igazgatójának, de betegsége ismét kiújult, így visszatért Péli-földszentkeresztre. A háború borzalmait Budán a testvéreinél vészelte át.

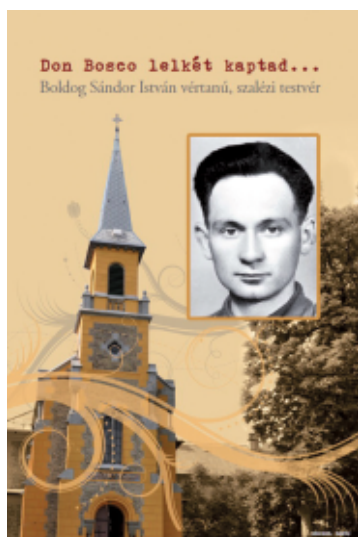
1950-ben számára is megkezdődött a szenvedés, az üldöztetés. Szerényen meghúzta magát Rákospalotán, a Clarissium kis templomában, ahol sekrestyési szolgálatot vállalt, gyóntatott, a szétszórta szaléziak gyóntatója, gyámoltója volt. 1952. augusztus 7-én az ÁVH letartóztatta és egy kegyetlen, igazságtalan bírói döntés alapján több évi börtönre ítélte. A börtönben betegsége ismét kiújult, sokat szenvedett. Csaknem egész testét ellepték a kiütések. Ennek ellenére a börtönben is nyugodt volt, börtöntársait biztatta és mindig kész volt segíteni nekik. Lehetőség szerint igyekezett a börtönben is elvégezni papi teendőit, különösen a bűnbánat szentségében részesíteni rabtársait. Csaknem 52 hónapot töltött a kegyetlen, embertelen börtön-körülmények között.

1956 szeptemberében szabadult, testileg teljesen összetörve. Kiszabadulása után a kórházban az orvosok igyekeztek betegségét gyógyítani.

Balassagyarmaton a szalézi Don Bosco templom sekrestyéseként dolgozott, közben lehetősége szerint kivette részét a lelkipásztorokodásból is. Balassagyarmaton töltötte életének utolsó idejét, sok nehézség között, legfőképpen az egészsége miatt.

1967. január 29-én magas láz lepte meg, és mivel a kórházban nem kapott helyet, utolsó napjait a kis rendházban töltötte. Varga Aladár atya 1967. február 5-én fejezte be földi életét.

Kötelességünk megemlékezni azokról a szaléziakról, akik Sándor Istvánnal együtt szenvedtek. Őket nem avatta boldoggá az Anyaszentegyház, de mi reméljük és hisszük, hogy Boldog Sándor Istvánnal fent a mennyben együtt ünnepelnek és dicsőítik Istent. Tartsuk meg ezeket a bátor szaléziakat emlékeztünkben hálával és köszönettel.

Don Bosco lelkét kaptad...

Boldog Sándor István szalézi testvér, vértanú

(Szerkesztette: B. Varga Judit)

A boldoggáavatási ünnepre jelent meg a Sándor István életét, vértanúságát, kanonizációjának folyamatát mindeztől legérdekesebben bemutató kötet kronológiával, névmutatóval, képmelléklettel.

Keménytáblás, 165x235 mm, 200 oldal

Ara: 1800 Ft

Megvásárolható a Don Bosco Kiadónál
(1032 Budapest, Kiscelli u. 79.) H-P 9-17^h,
vagy megrendelhető a +36-20-320-7373-as
számon, illetve

a donboscockiado@gmail.com e-mail címen.

Növekszik a család

Részletek Lengyel Ákos riportjából

A Don Bosco Szaléziak szeptember 2-án átvették a korábbi SZÁMALK Szakközépiskola és a META Szakközépiskola fenntartását, ezzel több mint háromezer tanuló kezdte meg a tanévet most már szalézi intézményben, a főváros legnagyobbak közé sorolható két szakközépiskolájában.

Somogyi Zsuzsanna igazgató, META–Don Bosco

A META Szakközépiskola még csak két éve működik. Itt elsősorban hiányszakmákat igyekeznek oktatni, főleg egészségügyi és szociális területen. A nappali tagozaton 18-23 éves fiatalok tanulnak, esti tagozatra bárki jöhet. Az egészségügyi képzéseknél az első évben a fogászati és a gyógyszerészeti asszisztens, illetve a gyógymasszőr képzéseket indították el. 2011-ben 998 fővel indult az iskola, tavaly kétszer annyian jelentkeztek, idén szintén hasonlóan alakul a létszám. Az iskola több gyakorlati hellyel van kapcsolatban, ilyen az Uzsoki Kórház, a Szent István Kórház, a Szent László Kórház, de sok hallgató van a Kistarcsai Kórházban, néhány pedig a Szent Imre Kórházban és a Péterfi Sándor Utcai Kórházban tanul.

Azért döntöttek a szaléziak mellett, mert az iskola jellemzően diákközpontúan működik és ebben egyezést tapasztalnak a szaléziakkal. A szaléziak a szakképzésre helyezik a hangsúlyt, ez az iskola pedig pont beleillik a rend profiljába. Az elején bizonyára meglepő lesz számukra, hogy a tanárokon és egészségügyi dolgozókon kívül most már papok és szerzetesek is megfordulnak az immáron META–Don Bosco Szakközépiskola nevet viselő intézményben.

Sediviné Balassa Ildikó, igazgató SZÁMALK–SZALÉZI

A SZÁMALK Szakközépiskola húsz éve meghatározó szereplője a hazai szakképzésnek, és vezető pozícióban van az informatikai szakképzések területén. A sokrétű informatikai képzés mellett (friss igény szerint internetes és mobil alkalmazás fejlesztő, valamint CAD-CAM képzés is van) művészeti képzéseket, pedagógiai szakmákat és a kuriózumnak minősülő stewardess képzést is kínálnak. Habár nem felsőoktatásról van szó, az itt végzetteket szívesen látják a munkaadók, mivel elsősorban nem elméletigényes gyakorlatot, hanem valóban gyakorlatorientáltan, projektekre strukturáltan oktatnak. A versenyképesség biztosítója az is, hogy az OKJ-s képzés mellé jellemzően mindenfajta éppen aktuális, lehetőleg nemzetközileg elismert képzést is csatolnak (pl. CISCO és 3DS MAX).

Azzal, hogy a szaléziak átveszik az iskolát, mindenki csak gazdagodik. Eddig is foglalkoztak a felzárkóztatással, működött a differenciált oktatás, de most még fontosabbá válik a számukra, hogy lehetőség szerint mindenkivel külön, vagy kis csoportban foglalkozzanak. Az igazgatónő reményét fejezte ki, hogy a tanulók magatartásában és az iskolai közösségi életben is meg fog jelenni az, hogy ez most már szalézi iskola.

Gyermeksorsok a Don Boscóból

Írja Szuromi Béláné

János

Jánossal a virágok révén kerültem szoros barátságba, mivel a könyvtárban olvasnivalót is a virágokról szóló könyvek közül választott. Meglepett, hogy mennyi virágfajtát ismer. Szeretettel gondozta a könyvtárban és a folyosón lévő növényeket is, és még engem is hasznos tanácsokkal látott el.

Elmondta, hogy Kurityánban, bérházban laknak, de a ház előtt van egy kis kertje, ahol virágokon kívül zöldség is van. Ez a kis kert a szíve csücske, minden öröme. Sokat beszélgettünk, és egyre több mindent tudtam meg róla.

A szülei nem házasodtak össze. Négyéves volt, amikor az édesanyját az apja elzavarta, mert nem főzött, nem takarított. Tizenkét éves korában látta viszont az édesanyját, akinek időközben több élettársa is volt. Két fiútestvére is született. Az édesapa sokat ivott, ezért a

nagybátyja lett a gyámja. Most is hárman élnek együtt, nagyon kevés pénzből. Az édesapa 40 000, a gyámja 60 000 nyugdíjat, János pedig 25 000 forint családi pótlékot kap.

Jól esett Jánosnak, hogy meghallgattam, kiönthette bánatát, örömet. Idézem a szavait:

„A lakásunk nagyon elhanyagolt: nincs fűtgőny, ágynemű, hűtő, mosógép. A mosáshoz gázon melegítem a vizet, kézzel mosom a ruháimat. Veszekednek rám, ha sok vizet használok, mert a vízzel takarékoskodni kell. Spórolok is, mert nem akarom, hogy úgy járjunk, mint három évvel ezelőtt, amikor nem tudtuk kifizetni a számlákat, és kikapcsolták az áramot és a vizet is. A faluból a kútról hordtuk a vizet.

A szomszéd néninél takarítok és ezért pénzt kapok, amin élelmiszert és tisztálkodási szereket veszek. Szerencsém volt, mert egy másik néni is megtudta, hogy milyen jól dolgozom és most őhöz is járok takarítani.

Az általános iskolát Kurityánban végeztem el. Nagyon örültem, mikor felvettek a Don Bosco Iskolába. Az életemben ez volt a legjobb, hogy ide kerültem. Nagyon jól érzem magam a suliban. Barátom nem sok van, de az atyák, a tanáraink

sokat segítenek. Mindig van egy jó szavuk hozzám. Nekem ők jelentik a biztonságot, a menedéket. Sok ruhát kaptam nevelőimtől, az ebédemet az osztályfőnököm és két tanárnő fizeti. Édesanyám nem törődik velem, tőle semmit nem kapok.

A pék szakmát szeretném kitanulni. Szeptembertől már tizedik osztályos leszek. Jó jegyeket akarok szerezni. Nehezen megy az olvasás, mert szemüveg kellene, de édesapám azt mondja, hogy nincs rá pénz. Jó volna, ha nyáron többet tudnék dolgozni, és vehetnék szemüveget. A biológia a kedvenc tantárgyam, csak négyeseim és ötöseim vannak.

Kár, hogy van nyári szünet, mert olyankor nagyon hiányoznak a tanáraink és a szeretet, amit kapok tőlük. Ebédem sincs nyáron, mert nem főzünk minden nap. Nagyon szoktam várni a szeptembert.

Minden vágyam az, hogy legyen egy kis kertes házam. Ezért szeretnék szakmát tanulni, dolgozni.

Szeretem a Bibliát lapozni. Sokat imádkozom. hiszem, hogy a Jóisten meghallgatja a kéréseimet és jobbra fordul a sorsom.”

János csupa szív és jóság, megérdemli, hogy a Teremtő vigyázzon rá, amit szívéből kívánok.

Bruno Ferrero

Az árnyék

Réges-régen élt egy ember, aki azzal a csodálatos képességgel bírt, hogy mindenkit szeretett és mindenkinek megbocsátott, akivel csak találkozott. Isten ezért elküldte hozzá egy angyalát, hogy beszéljen vele.

– Az Úr küldött hozzád, mert meg akar jutalmazni téged a jószágodért – mondta az angyal. – Azzal a képességgel ruház fel, amit csak akarsz. Akarod a gyógyítás képességét?

– Nem, egyáltalán nem – válaszolta az ember. – Jobb, ha Isten választja ki, kinek kell meggyógyulnia.

– Esetleg szeretnéd, hogy vissza tudj vezetni a bűnösöket a helyes útra?

– Ez inkább olyan angyaloknak való munka, mint te vagy. Nem akarom, hogy piederstálra állítsanak és örök példakép legyek.

– Idefigyelj, nem mehetek vissza anélkül, hogy ne adnék neked valami ajándékot. Ha te nem választasz, akkor nekem kell döntenem.

Az ember elgondolkodott egy pillanatra, aztán azt mondta:

– Rendben van. Szeretnék jót tenni az emberekkel, de úgy, hogy senki ne vegye észre, hogy én voltam: így nem esek a hiúság bűnébe.

Az angyal megáldotta az ember árnyékát és felruházta a gyógyítás képességével. Így aztán bárhova ment az ember, a betegek meggyógyultak, a föld gyümölcsöt adott és a szomorúak újra megtalálták a boldogságot.

Az ember rengeteg országot beutazott, mindenhol szórta a csodákat, de senki nem vette észre, mert az árnyéka mögötte volt.

Így aztán úgy élt és úgy halt meg, hogy senki sem tudta, hogy egy szent volt.

Egy tanítvány olyan tökéletesen bízott a mesterében, hogy ha kiejtette a tanító nevét, akkor képes volt a víz tetején állva átkelni a folyón.

Mikor ennek híre eljutott a mesterhez, ő is eljött, hogy jelen legyen a csodánál, amely a szeme láttára megtörtént.

Azt mondta magában:

– Ha a nevemnek ilyen hatalma van, akkor én egy szent vagyok!

Azzal a folyóba ugrott, ezt kiáltozva:

– Én! Én!

És elsüllyedt.

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy

P. Nagy Ferenc SDB
(1921–2013)

2013. szeptember 26-án, életének 93. évében, áldozópapságának 69. évében a székesfehérvári Papi Otthonban visszaadta lelkét Teremtőjének.

Nagy Ferenc atya Akasztón született 1920.óber 13-án, mélyen hívő katolikus családban. Az elemi iskola első öt osztályát szülőfalujában végezte, majd az újpesti szalézi intézet növendéke lett. Miután Esztergomban a bencéseknel különbözeti vizsgát tett, tanulmányait az újpesti Könyves Kálmán Gimnáziumban folytatta. Szalézi szerzetes akart lenni, de előjárói tanácsára Kalocsára került, ahol a jezsuiták gimnáziumában érettségizett. Szíve továbbra is együtt dobogott Don Boscóval és a szaléziakkal, ezért jelentkezett novíciusnak. Mint kispap szoros kapcsolatot tartott a szaléziakkal. 1944. június 3-án érte el életének vágyát, a papságot. Grösz József kalocsai érsek szentelte pappá. Papságának első évét a világháború eseményei árnyékolták be. Már újmisésként Dunapatajon nehézségei támadtak a megszálló német katonasággal. Egy jószándékú német tisztnek köszönhetette megmenekülését.

Ferenc atya tevékenysége, papi működése csaknem az egész kalocsai érsekség területére kiterjedt, hiszen tizenhét különböző helyen, többek között Bátyán, Homokmégyen, Alsómégyen, Tompán, Kelebián kapott papi beosztást. Különösen ki kell emelni bátyai működését, mert 1948-ban bátyai káplánként prédikációjában arra buzdította a híveket, hogy az üldöztetések ellenére maradjanak hűségesek a hithez. Ferenc atya két és fél évet kapott prédikációjáért, sőt utána még két évet kellett eltöltenie a kistarcsai internálótáborban. Kiszabadulása után hosszú ideig nem folytathatta papi működését.

1968-ban, eleget téve Bosco Szent János hívásának, csatlakozott a szalézi rendhez, ahol titokban végezte felkészülését. Első szerzetesi fogadalmát 1968. június 24-én tette le Győrben, a karmelita templomban. 1975. szeptember 15-én, Homokmégy plébánosaként tett örökfogadalmat az újpesti szalézi templomban. 1978. november 17-től 1991. szeptember 28-ig Kelebián látott el plébánosi teendőket.

A rendszerváltás után az elsők között tért vissza az újjáalakuló magyar tartományba. Egy évig az óbudai Szent Alajos Rendház lakója lett, majd 1992-től haláláig az Újpest-Megyeri Nagyboldogasszony Plébánián dolgozott. Újpesti működése alatt a hívek nagyon megszerették, tisztelték. Különösen nagy szeretettel látogatta az idősek otthonát és a betegeket.

Nagyra értékelte a liturgia szépségét, ügyelt annak betartására. Sajnos egészségi állapota nagyon megromlott, ezért rövid időre a székesfehérvári Országos Római Katolikus Papi Otthon lakója lett, ahol 2013. szeptember 26-án magához szólította a Teremtő, hogy örök égi liturgiában dicsőíthesse az Istent.

Nagy Ferenc atya lelki üdvéért 2013. október 7-én, hétfőn Győrben, a Szentlélek templom altemplomában (9024 Győr, Szentlélek tér 1.) mutattunk be engesztelő áldozatot, majd földi maradványait a szertartás után, kívánsága szerint, a templom kriptájában helyeztük örök nyugalomra.

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4700 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
 Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: (1) 453 22 77; e-mail: sdbung@mailbox.hu; honlap: www.szaleziaik.hu
 Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB;
 Tördelés és nyomdai előkészítés: TypoMix Kft – Böhner Ferenc
 A címlapon: Boldog Sándor István szalézi szerzetes testvér, vértanú
 Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
 A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.